

Budiž vděčně velebena

upravil: F. Žák

Kancionál 801

F. Pivoda

$\text{♩} = 90$

1. Bu - diž vdě-čně ve - le - be - na, Mat-ko Bo - ží Ma - ri - a,
že jsi, Bo-hem vy-vo-le - na, spa-se-ní nám zro-di-la. Te-be ctí-me,
mi - lu - je - me, srd-cem ce - lým Ma - ri - a Ma - ri - a.

1. Budiž vděčně velebena,
Matko Boží, Maria,
že jsi, Bohem vyvolena,
spasení nám zrodila.
[:Tebe ctíme, milujeme,
srdcem celým Maria. :]

2. Viděl prorok měsíc smavý,
pod tvou nohou, Maria,
dvanáct hvězd kol tvoji hlavy,
sluncem celás zářila.
[:Tebe ctíme, milujeme,
srdcem celým Maria. :]

3. Ve své mysli od věčnosti,
dívko Páně, Maria,
na tvou krásu, na tvé ctnosti
Boží láska myslila.
[:Tebe ctíme, milujeme,
srdcem celým Maria. :]

4. Mezi tebe, mezi vínu
od počátku, Maria,
vůle Otce z lásky k synu
nepřátelství vložila.
[:Tebe ctíme, milujeme,
srdcem celým Maria. :]

5. Boží moudrost zbudovala
v tobě stánek, Maria,
by v něm jednou přebývala,
z něho se nám zrodila.
[:Tebe ctíme, milujeme,
srdcem celým Maria. :]

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo Mons. Martina Davídka 3

Jubileum

Životní pouť Mons. Jana Baxanta 4

Duchovní slovo

Promluva Mons. Jana Baxanta 10

Naše diecéze

Uplynulých 10 let v litoměřické diecézi 12

Představujeme

Nový jáhen litoměřické diecéze Václav Novák 14

Výročí

70. výročí úmrtí biskupa Antonína A. Webera 15

Představujeme

Představujeme kaplany pro mládež 17

Církev a ekonomika

Kongres Americké biskupské konference 18

Příběhy svatých

Svatý Vintíř 20

Kalendárium 21

Biblické příběhy

Příběhy apoštolského vyznání víry 22

Napsali jste

Příspěvky čtenářů 23

Zprávy

Zprávy z diecéze 24

Charita

Famí charita Litoměřice 26

Oblasní charita Most 27

Pozvánky

Knižní nabídka a pozvánky 28

Fotogalerie

Ohlédnutí za událostmi měsíce 31

Na obálce:
Litoměřický biskup
Mons. Jan Baxant

Foto:
Michaela a Kryštof
Antůškovi

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
23. ročník • 4. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

AD MULTOS ANNOS...

Milí čtenáři,

je velikou radostí psát úvodník Zdislavy v tomto roce, kdy můžeme spolu s naším panem biskupem Mons. Janem Baxantem slavit jeho životní jubilea. Výjimečně bude asi tento úvodník připomínat spíše statistiku než časopisecký článek, ale někdy to může být užitečné. Připomeňme si tedy nejprve již zmíněná jubilea. Jsou to:

- 70. narozeniny, které slaví 8. října 2018 (narozen 8. října 1948);
- 45 let kněžské služby, které připadlo na 23. června 2018 (ordinován 23. června 1973);
- a 10 let biskupské služby, které slaví 22. listopadu 2018 (konsekrován 22. listopadu 2008).

Protože slavit tato jubilea každé zvlášť by bylo příliš náročné, stanovil pan biskup, že všechna tři jubilea oslaví najednou, a to 20. října 2018 v 11 hodin, v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích při mši svaté.

Když se ho před deseti lety mnozí lidé jako nově vysvěceného biskupa ptali, jaké má pastorační vize a plány, představil tehdy pět základních myšlenek, které je dobré si pro aktualizaci připomenout. Patřilo mezi ně:

1. počítat s každým, kdo chce spolupracovat;
2. uvědomovat si skutečnost duchovních povolání;
3. vnímat přítomnost kořenů, které jsou nejen české, ale i německé;
4. usilovat o svornost;
5. a hořet pro Krista.

Zda-li se to vždy dařilo na jedničku či nikoliv, to by bylo asi troufalé napsat, nicméně jsem té naděje, že tyto myšlenky docházely naplnění.

Zároveň pan biskup v roce 2008, na počátku své služby, představil určitý časový plán. Obnášel následující:

1. konsolidaci personálních vztahů – do 1 roku;
2. získat oprávněné sebevědomí, že litoměřická diecéze a její kněžstvo není na odpis – do 3 let;
3. co můžeme nabídnout jako specifikum, k čemuž později uvedl: „Stále více se na nás naši přátelé z jiných diecézí obraceli s prosbami o radu, ať se jedná o řešení ekonomických otázek či pastorační dotazy ve věci sice na počet jednotlivců malých, ale přece živých křesťanských společenství ve značně velkých farních obvodech.“ – do 5 let;
4. rekonstrukce farního systému, k níž v roce 2013 pan biskup dodal: „Byla po mnohých konzultacích s kněžími krušnohorského vikariátu zahájena už vloni (2012) a bude volně, ne zbrkle, pokračovat dále jedině po komunikaci s vámi.“ – do 10 let;

a nakonec za 5. položil otázku, abychom se do budoucna zamysleli: „Co může dát/nabídnout severočeská církev (nejen) české církvi?“

Rovněž zde můžeme uvažovat, nakolik se vše povedlo, ale dá se již říci, že to byly vize reálné a že se je, i když to neslo řadu obtíží, dařilo uvádět do života.

Časopis Zdislava, který vytváří zároveň jakousi kroniku litoměřické diecéze, ukazuje mnoho z toho, o čem se výše píše. Abychom si slova pana biskupa za uplynulých deset let jeho služby mohli připomínat, byla k jeho životním jubileím vydána kniha s názvem Ut videam, ve které jsou některá kázání proslavená během desetiletého období jeho episkopátu. I tato kniha nám může pomoci, až se budeme zamýšlet nad tím, nakolik se uskutečnily pastorační plány a vize, nebo zda byl dodržen a naplněn zmíněný časový plán.

Nicméně nyní, v závěru úvodníku, nastal čas jubilantovi, Jeho Excelenci biskupu Janovi, ze srdce popřát mnoho sil, trpělivosti, zdraví, pokoje, a především mnohost Boží milosti do služby, ke které ho Kristus povolal, a dodat latinské: *Ad multos annos.*

Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek

ŽIVOTNÍ POUŤ MONS. JANA BAXANTA

Nejdůležitějším obdobím pro formování člověka je dětství. Vážený pane biskupe, jak vzpomínáte na své dětství Vy?

Fenomén „dětství“ je pro mne doposud fenoménem, něčím nesmírně cenným, a vzpomínám na tuto první etapu života jako na poměrně krátké, ale mimořádně krásné období. Narodil jsem v Karlových Varech, v tamní městské porodnici, ostatně jako moji další 4 sourozenci: Ambrož, Jaroslava, Pavel a Petr. Nejstarší sestra Marie spatřila světlo světa v Novém Městě na Moravě, kde naše maminka byla učitelkou a otec tam byl zaměstnán jako číšník v hotelu „U Německých“. Na světě jsem se ocitl jako čtvrté dítě svých rodičů. Bylo to už po Únoru 48. Otci byly komunistickým režimem zmařeny veškeré jeho podnikatelské plány v hoteliérském oboru a maminku čekaly ještě dva porody mých mladších bratří. Protože jsme přicházeli na svět jeden za druhým, během osmi let celkem 6 dětí, měli jsme doma německou chuťv pomáhající mamince v domácnosti s výchovou a nám i ve znalostech německého jazyka. Erna, tato naše německá chuťv, neodsunutá, protože jejím manželem byl Slovák, se na nás snažila mluvit i česky, z obav před režimem, abychom snad neuměli lépe německy než česky. Německy s námi dětmi komunikovala, k naší pozdější velké škodě, střídmo. Německé dětské říkanky a písničky, které nás

naše Erna učila a s námi zpívala, si však pamatuji alespoň zčásti dodnes. Byla to zlatá žena! Vlastní děti neměla. Měla nás. Moje dětství, to je její blízká milující přítomnost, a pak i maminčiny písně nad našimi postýlkami před usnutím. Nic dalšího výraznějšího a krásnějšího si ze svého dětství nevybavuji. Ještě však bych rád připomenul tři věci z období, když už jsem svět začal trochu chápat jako odrostlejší dítě, ale ještě ne jako dospělý člověk. První skutečnost, pro můj život zkušenost, byla nouze a hlad. Děkuji Pánu Bohu za to, že jsme jako děti něco z toho také na sobě poznaly. Byly dny, kdy jsme doma neměli ani kousek chleba. Nyní samozřejmě vím, že špatně se člověku dělá, když se přejídá. Od mala vím, že se může udělat špatně i z hladu. Všechno jsme přežili a vážnější úhonu jsme hladem neutrpěli. Díky Bohu! Druhou věc, kterou bych chtěl zmínit, je dodatečná informace o kněžských dobrodincích podporujících naši rodinu. Jako děti jsme o tom neměly ani zdání. O dobročinnosti některých kněží i maminčina bratra kněze jsem se dovídal až v dalších letech, kdy dětství bylo už dávno pryč. Když se dívám zpětně na své dětství, i s vědomím tehdejšího nevlídného politického klimatu, musím upřímně vyznat, že jsme zakoušeli mimořádnou Boží přízeň a požehnání. I ona zmíněná materiální nouze, jsem o tom přesvědčen, nás zocelila a našemu životu jen prospěla. A vědět, že užitečnější pro člověka je dávat než brát, to je poznání nad zlato. Třetí věcí je společná modlitba růžence, kterou jsme se doma modlivali. Bylo nám kladeno na srdce, a já to často zdůrazňuji zdejší rodinám, že společná modlitba dětí nebe proráží. Jistě je to proto, že děti mají ještě čistá srdce.

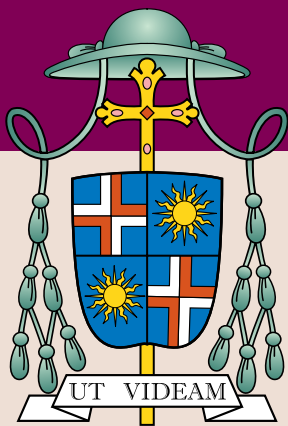
Myslíte si, že Vaše rozhodnutí vydat se na cestu duchovního pramení z Vašeho rodinného zázemí?

Je pravda, že jsme doma byli vedeni k velké úctě ke dvěma povoláním: k učitelskému a kněžskému. Maminčiny tři sestry byly učitelkami, její tatínek, náš dědeček, byl řídicím učitelem, dva maminčini bratři byli kněžími.

Nikdy jsem doma nezaslechl jedinou otázku týkající se kněžského povolání. Domnívám se však, že mé rodinné zázemí vzdáleně se hrálo jistou roli, i když je zřejmé, že Bůh přichází k nitru člověka svými vlastními nevyzpytatelnými cestami, aby tiše oslovil a zavolal. Měli jsme ve svých strýcích kněžích konkrétní podobu Ježíšova následovníka a apoštola. První z nich nejprve na univerzitě vystudoval přírodní vědy a farmacii. Byl to velice vzdělaný člověk, a navíc i hudebně nadaný. Obraz vzdělaného kněze se vztahem k hudbě se nepochybně vrýval do mého srdce, aniž bych o tom věděl. Nikdy jsem po kněžství vysloveně netoužil. Věděl jsem však, že kněz nesmí být člověk nevzdělaný a hloupý. Druhý strýc kněz byl ve svých třiceti letech zatčen a uvržen do komunistických žalářů jako politický vězeň. Pamatuji si, že maminka často na něho pamatovala a vybízela nás, abychom se za něho modlili. Nepochybuji, že tato skutečnost kněžského utrpení, chápání jako oběť, mohla mít zásadní význam při mém rozhodování se ke kněžství. V pozdějších, už mých kněžských letech služby mohu jen potvrdit, že kněžská utrpení a oběti přinášejí růže.

Jak vzpomínáte na léta strávená na bohoslovecké fakultě?

Litoměřickou bohosloveckou (navíc ještě Cyrilometodějskou) fakultu spojuji s litoměřickým kněžským seminářem. Zatímco v Praze dříve byla a opět po „sametové revoluci“ je fakulta a seminář pod jednou střechou, v Litoměřicích tomu tak nebylo. Byli jsme „ve vyhnanství“. Litoměřice nicméně byly sladkým vyhnanstvím. Poznali jsme krásný kraj Českého středohoří, měli jsme spolužáky ze všech českých i moravských diecézí a bylo nás tehdy tolik, že jsme se ani do jednoho domu na Komenského ul. nevešli. Že jsme studovali ve společných studovnách třeba po dvaceti nám nevadilo. Vždyť i v Klementinu se studuje v badatelných s mnoha studijními stoly. Ložnice jsme měli podobně rozlehlé, jako vojáci na vojně. Jen chyběly palandy. Do prostorné „kobylárny“ (tak se nazývala největší seminární místnost

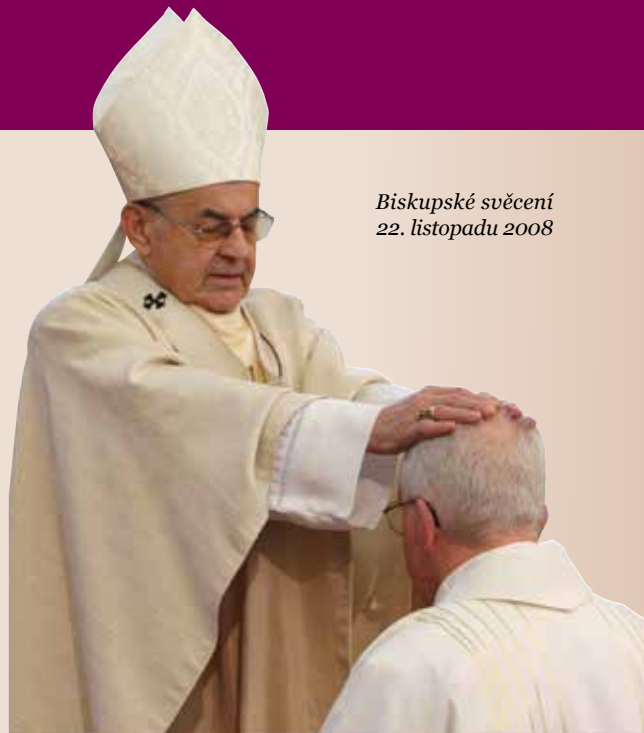

na spaní) se vešlo i 20 mladých „znavených“ bohoslovců. Ranní budíček v 5:30 nemohl nikdo přeslechnout, protože krom ranního zvonce byl všudypřítomný ruch pobíhajících bohoslovců po chodbách od umývárny k umývárně, aby se našel volný vodovodní kohoutek, samozřejmě studené vody. O dalších obsazených sociálních zařízeních ani nemluvě. Zvyknout si na zcela jiný styl života, než jsem byl do té doby zvyklý, i když jsem předtím už 4 roky bydlel na internátě, nebylo snadné. Svírala mě nesvoboda, unavoval mě v semináři zavedený „kasárenský“ dril, neklid ze sledování policejními „přáteli“ a určitě byla přítomná i moje lidská pohodlnost podřídit se seminárnímu řádu. Stalo se, že jsem se na několik měsíců z Litoměřic vzdálil a pokoušel se hledat „svobodu“ mimo seminář. Vrátil jsem se, neboť jsem svobodu nenašel, a navíc získal neklid v duši z pocitu zběhnutí a zrad. Dobrému pastýřskému srdci pana biskupa Tomáška, svému biskupovi a otcovské laskavosti pana rektora Mons. Poula vděčím za možnost návratu a pokračování v cestě ke kněžství. Neváhám zde veřejně potvrdit mínění své i mínění mnoha mých spolužáků a spolubratří kněží, že v době totality jsme v semináři měli mi-

možné kněžské osobnosti, jejichž věrnost Kristu a Jeho církvi byla osvědčena jejich mnohaletými pobyty v kriminálech při nucených pracích.

Kdo Vás v počátcích Vaší služby nejvíce ovlivnil?

Na své první kněžské, kaplanské místo, o kterém se v naší hantýrce říká, že je vždy od Pána Boha, jsem se dostal s ohledem na své rodiště (ještě neexistovala dieceze plzeňská) až na druhou stranu pražské arcidiecéze do Kolína. Byl jsem poslán ke knězi, na kterého s velkou vděčností pamatuji celý život. Byl to pan děkan Pravoslav Hájek. Považoval jsem se za skutečné kaplanské nedochůdce, ale měl jsem výhodu, že pan děkan mě měl od začátku velice rád, jako bych byl jeho dítětem. Tak jsem si připadal. Na kolínské faře byla coby farní hospodyně paní Matoušková, starající se o nás ve všem, ve vztahu k panu děkanovi jako k synovi, ke mně jako k vnukovi. Vždy však s nablesou. Ke kněžskému povolání a kněžské službě měla velkou úctu. Další mou výhodou bylo, že jsem měl nedaleko v Kutné Hoře spolužáka a také tamního kaplana, mně tak vzácného a milého P. Josefa Sochu. Kdo by tehdy pomyslel, že se jednou, po mnoha letech, stane mým exercitátorem před biskupským svěcením! V době našich kněžských začátků jsme neměli tolik duchovní a teologické literatury. Měli jsme, a vždy tomu tak bude pro každého začátečníka v kněžské službě: breviář, Písmo sv. a zlatou knížku Následování Krista. Tyto tři kni-

*Biskupské svěcení
22. listopadu 2008*

hy mě živily, bez nich bych se neobešel. Jistě, několik duchovních autorů a jejich spisů jsme i v té době měli k dispozici. S vděčností vzpomínám na Romana Guardiniho a jeho pojednání o modlitbě a liturgii. Dnes je teologické literatury až dost. Nejsem zcela přesvědčen, že jsme na tom byli v našich začátcích špatně, když jsme měli knih málo. Naši současní bohoslovci a novokněží, knihami zavaleni, probírají se v záplavě všeho možného, ne vždy pro duchovní život a obětavou pastorační, užitečného.

Jako kaplan jste se ocitl poměrně daleko od rodiny, navíc jste začal sloužit v době vrcholící normalizace, jak na tuto dobu vzpomínáte?

Máte pravdu, od rodiny jsem v Kolíně byl vzdálen. Do Karlových Varů, na návštěvu maminky důchodkyně, své milované karlovarské sestry Jaroslavy, svých mladších bratří a otcova hrobu na karlovarském hřbitově to bylo z Kolína cca 180 km. Z domova jsem však odešel ve svých 14 letech. Na život mimo domov už jsem byl zvyklý téměř 10 let. To mně nedělalo potíže, i když jsem vždycky toužil se občas se svými blízkými vidět a potěšit se. Zmiňujete vrcholící normalizaci. Byla to normalizace trvající a stále více se prohlubující. Kupodivu se na tuto dobu těžké nesvobody dívám, samozřejmě už s odstupem času, celkem klidně. Dokonce, snad nikoho nepohorším, to byla doba, jak si dovoluji říkat, značného sepjetí nás křesťanů a katolíků. Drželi jsme při sobě a vzájemně jsme se podporovali. Pastorační práce bylo dost a dost, ve městech, ale i na některých vesnicích. Kdo se nevyhýbal evangelizování a katechizování, kdo se nebál vykonávat kněžskou službu věrně a odhodlaně, každý večer padl do postele jako zabitý. Se zkušeností z této doby normalizace se opozažují poznamenat, že mírné pronásledování nás křesťanů nám neškodí, ale prospívá. Nechci v žádném případě žádné pronásledování a návrat starých pořádků při-

Mše mladých před odjezdem na SDM Krakov v roce 2016

volávat, ale chci poukázat na to, že s účinným hlásáním evangelia musí být spojeno vydávání svědectví o Kristu v utrpeních.

Jestli se dobře pamatují, z Kolína Vás osud zavál do Bystřice u Benešova a posléze do Prahy. Byl mezi duchovní službou v malých obcích a velkoměstě velký rozdíl?

Krásně řečeno: osud zavál. Ano, Boží ruka mě zavedla do Bystřice u Benešova prostřednictvím jmenovacího dekretu sestaveného panem generálním vikářem Dr. Vaňkem, ale podepsaného panem biskupem Františkem Tomáškem. Nejprve jsem se podíval do mapy, kde vůbec Bystřice, ta u Benešova, je. Nikdy jsem tam nebyl, ani jsem tudy nikdy neprojel, autem ani vlakem. Poprosil jsem maminku, jestli by byla ochotna opustit Vary a svého milého vnoučka Jiříka a vydat se se mnou do benešovských krajin. Nemohl jsem tušit, že pak u mne na různých pastoračních místech pobude téměř 20 roků. Do Bystřice jsme přijeli koncem měsíce října 1975. Od 1. listopadu téhož roku jsem byl tamním administrátorem. Na bystřické faře jsme našli jednu přízemní obyvatelnou místnost s kamny na dřevo a uhlí. Žádná kuchyň, žádná koupelna, žádné WC, žádná kancelář. Farní budova bez vody a topení. Ale v ní bydlících šest nájemníků ve třech domácnostech. Suché toalety, jedna v přízemí a jedna v patře, společné pro všechny. Studna na zahradě se závadnou vodou, nanejvýš na zalévání. Pro vodu jsem denně chodil přes ulici do mateřské školky. Byly nám dovoleny dva kýble na den. Potřebovali jsme se alespoň jedenkrát za týden vykoupat. Řešili jsme to výletem do Tábora, kde jsme nakoupili, ale i se v lázních ve vaně

vykoupali. Působilo to jako balzám. Žili jsme dle známého pravidla, že „jeder Anfang ist schwer“, že totiž „každý začátek je obtížný“, ale brzy začalo platit i pravidlo druhé, že „kdo vytrvá, zvítězí“. V Bystřici se našlo tolik obětavých a ochotných pomocníků, že do roka jsme na faře měli k dispozici tři místnosti, malou kuchyňku, WC, ústřední topení a mnoho dobrých přátel. Na působení v Bystřici stále vzpomínám rád a modlím se za tak mnohé, dnes už zemřelé naše dobrodince. Právě tam jsem na vlastní oči viděl, co to znamená: konat dobro a nemyslet na sebe a konat to v tichosti. Nemohu nezapomenout našeho tamějšího největšího dobrodince a pomocníka, který s ostatními nám vybudoval takový komfort. Pan Josef dokončil rekonstrukci našeho farního bytu tím, že vložil práh do vstupních dveří tohoto bytu. Den nato zemřel. Nevyzpytatelné jsou úradky Boží! Mám-li porovnat své působení na venkově a pak v Praze ve velmi frekventované farnosti sv. Antonína v Holešovicích, mohu říci, že kněžská služba není vázána na místo více či méně významné. Všude jsou lidé, kteří touží po duchovním pastýři s pastýřským dobrým srdcem. Příznávám se, že ne vždy jsem takovým pastýřem byl a jsem. Rozdíl v jednotlivých pastoračních místech se týká spíše odlišného

počtu svěřených duší. Na venkově jich je pochopitelně méně, ale jsou zase rozptýleni na více místech. Ve městě jsou početnější křesťanská společenství, ale soustředěná na jedno či dvě místa. Holešovická pastorační služba mně přinesla mnoho krásných kněžských chvil, ale i bolestí, bez nichž kněžství není kněžstvím. V těžších chvílích byl mou velkou kněžskou oporou P. Jan Lebeda, referent pana kardinála Tomáška pro personálie, který, myslím si, jako někdejší kolínský kaplan stál za tím, že jsem se do Holešovic z Bystřice dostal. On sám se svou matkou v Holešovicích bydlíval a na Holešovice držel. S bratrem Pavlem, kterého měl P. Lebeda obzvláště rád, s P. Miroslavem Vágnerem a P. Josefem Hřebíkem jsme za ním na Hradčany chodili občas vždy zvečera a až do noci jsme naslouchali a diskutovali, asi tak, jako když Nikodém v noci chodil za Kristem a domů zpět se vracel posílen a poučen. Na pozdějšího světícího biskupa pražského Mons. Jana Lebedu nemohu nikdy zapomenout a rád zajíždím na lesní aldašinský hřbitov k jeho hrobu, v němž odpočívá se svou matkou. Jeho otec zahynul v 1. světové válce a je pohřben neznámě kde. Z doby působení v Praze 7 a pak i v Praze 6 – Bubeneč mám stále několik přátel, které jsem křtil, oddával, vyučoval, s kterými si rozumím až dodnes, i když je tomu letos už 28 let, co jsem Svatoantonínskou farnost opouštěl. Jsou-li obtížné začátky, pak obtížná jsou i loučení s kněžskými místy, kde se zanechalo kus srdce. Působení u sv. Antonína na mně zanechalo jedno „stigma“. Při předvánočním několikahodinovém zpovídání v ledovém prostoru kostela mi omrzla levá noha. Od té doby mě tak trochu zlobí, ale i připomíná krásná léta právě tam, při udělování svátosti smíření tak mnohým, strávená. Ono „stigma“ považuji za Boží dar.

Jak vzpomínáte na dobu po převratu?

Krátce po „převratu“ roku 1989 se obnovoval dejvický seminář s teologickou fakultou a se znovupříjetím do svazku Univerzity Karlovy. Pan kardinál Tomášek hledal rektora a vicerektora pro Arcibiskupský seminář. Jsem toho mínění, že zde opět stál již

světící biskup Mons. Jan Lebeda coby generální vikář pražské arcidiecéze se svým návrhem. Pan kardinál Tomášek rektorem semináře jmenoval P. Karla Pilíka, významného pražského kněze, a vicerektorem pak jmenoval vcelku bezvýznamného kněze, tedy mne. Mým úkolem bylo jedno: po všech praktických stránkách připravit seminář pro zahájení nového akademického roku 1990-91. Den, resp. noc před příjezdem prvních bohoslovců dorazily kamiony se 100 válečkami. Dřívější obyvatelé dejvického semináře tam nepřespávali, jen úřadovali a velmi se činili v několika jazykových redakcích časopisu „Otázky míru a socialismu“. Postele tam scházely, stolů, židlí a skříní bylo dost. Pro trvalé bydlení byly nutné i sprchy. I na ně v průběhu času došlo. P. Pilík, starý kriminálník a praktik, osvědčený duchovní vůdce a zpovědník, průkopník Díla Mariina v naší zemi, mě často nabádal, abychom seminář budovali jako domov s laskavou tváří. Bohoslovců tehdy bylo relativně mnoho, kolem 130, včetně komunit salesiánů a františkánů. Nemohu zapomenout na dvě důležité události mající zásadní vliv na celou seminární budovu. V den svátku Povýšení svatého Kříže prvního roku po přestěhování semináře do Dejvic se nám podařilo na kupoli zastřešující kapli Nejsvětějšího Srdce Páně instalovat pozlacený nový kříž, komunisty v době totality svržený. Několik týdnů předtím jsme s P. Pilíkem společnou rukou vlo-

žili a zabudovali zázračnou medaili Panny Marie z pařížské Rue du Bac do základního kamene seminárního objektu. Měli jsme oprávněné tušení, téměř jistotu, že budova, jen velmi zvolna uvolňovaná dřívějšími nájemníky pro potřeby církve a postupně odevzdávaná původnímu účelu, pro který ji arcibiskup Kordač vybudoval, bude nutně potřebovat náš důvěryplný pohled ke kříží Kristovu a ochrannou záštitu Panny Marie. Nemýlili jsme se.

A posléze jste se stal rektorem, je to tak?

Jmenování rektorem pražského semináře od pana arcibiskupa a posléze kardinála Miloslava Vlka bylo pro mne vyznamenání a současně i značný závazek. Věděl jsem, že jsem nebyl v jeho plánech se seminářem favoritem. Byl jsem si však jist tím, že P. Pilík velmi stál o to, abych se stal jeho nástupcem. Velice pana kardinála Vlka oceňuji, že na svého starého spolubratra Karla dal a nakonec mě jmenoval. Musím potvrdit, že velmi riskoval. Myslím na něho v modlitbách s vědomím, že tento risk ho musel stát hodně energie. Nicméně rektor semináře je otcem bohoslovců. Nemůže znát vnitřní svět jediného bohoslovce, protože je v kanonické pozici „pro foro externo“, tzn. seminaristu vidí jen zvnějšku. Do nitra nahlíží spirituál, neboť má kanonické postavení „pro foro interno“. Pán Ježíš říká všem, tedy to říká i rektorům seminářů: „Máte oči

Žehnání zvonů v Merbolticích r. 2014

a nevidíte?“ Když se rektor semináře nejen dívá, ale i nahlíží a s bohoslovci otcovsky jedná, může si učinit o každém svěřenci obraz, kterého pak využije při podávání či odmítnutí testimonia pro event. jáhenské a posléze kněžské svěcení seminaristů. Setkal jsem se s mnoha lidskými osudy mladých mužů. Dbal jsem na to, co mi na srdce kladl kdysi P. Pilík, abychom seminář chápali a budovali jako dům s laskavou tváří. Jenže někdy to dopadalo tak, že nastal čas prázdnin a milí bohoslovci se neměli k odjezdu na prázdniny. Nejraději by v semináři zůstali i o prázdninách. Neuvědomoval jsem si, že někteří bohoslovci už ani nemají kam na prázdniny odjet. Seminář považovali za svoje „doma“.

Čas šel dál a Vy jste se ocitl opět v Kolíně jako farář a následovně zpět v Praze, ve farnosti Matky Boží před Týnem. Jak vzpomínáte na toto období?

Po 22 letech jsem se dostal opět do Kolína. Tentokrát nikoliv jako kaplan, ale jako farář. Maminka se z Prahy stěhovala se mnou a před samotným stěhováním upadla a zlomila si rameno pravé ruky. Bylo to stěhování bolestné, náročné, ale chtěl jsem, aby bylo rychlé. Brzy po nastěhování do kolínské fary jsme za pomoci mých sester Marie a Jaroslavy, obětavé švagrové Ireny a vzácné neteře Jarušky pro maminku pořídili sedací vozíček. Maminka se už neudržela na nohách sama. Byla to pro mne zase nádherná zkušenost. Vyměnit si role. Kdysi maminka vozila v kočárku mne, nyní jsem ji zase vozil já. Měla ráda dva kolínské parky: Husův a klášterní kapucínský. Byly tam totiž asfaltové cestičky a po nich se jelo jako po másle. Horší a bolestivější to bylo na kamenitých kolínských chodnících. Říkávala, že cítí náraz na každý jednotlivý kámen.

Setkání s opatem J. B. Thebesem u příležitosti 800 let kláštera v Oseku

A že jich tam, žel Bohu, bylo! V té době mně značně pomáhaly i dvě vynikající kolínské katoličky: paní Procházková a paní Čiháková. Velkým maminčiným dobrodincem se stal i pan Ing. Jan Hora, když po smrti své maminky věnoval naší mamince nelevnou polohovací automatickou postel. Vzpomínám si, že jsme ji pak předávali nemocnému panu opatovi Vítu Tajovskému do Želiva. Po třech letech farářování v Kolíně přijel na jednu vikariátní schůzi pan generální vikář biskup Jaroslav Škarvada s tím, že by potřeboval se mnou mluvit důvěrně. My kněží dobře známe, co znamenají taková avíza. Vždy můžeme počítat s personálními změnami. A skutečně tomu tak bylo. Sdílel mně, že bych měl nastoupit jako farář k Matce Boží před Týnem. „Opravdu si to přeje pan kardinál Vlk?“ Udiveně jsem se otázel. Ano, bylo tomu tak a od 1. července roku 2001 jsem putoval zpět do Prahy ke kostelu, který byl mým vlastním a drahým místem v dobách studia na průmyslovce a mého pobytu v internátě v Haštalské ulici. Všude, kam mě páni biskupové, resp. kardinálové poslali, jsem byl rád a spokojen. V Týně u Matky Boží to však bylo něco zcela mimořádného. Každá bohoslužba u sv. Havla, zvláště pak v Týně, především ta nedělní předpolední a večerní ve 21 hod., byla pro mne jakýmsi vstupem do „přednebí“. Tak ojedinelá, vpravdě sakrální prostora mě uchvacovala a uchvacuje dodnes.

Dalším milníkem ve Vašem životě je rok 2003, kdy jste se stal generálním vikářem českobudějovické diecéze.

Na Silvestra roku 2002, po odpolední děkovné mši svaté u Matky Boží před Týnem, jsem nasedl do auta směrem České Budějovi-

ce. V noci jsem dorazil do jihočeské metropole. Zastavil jsem u krásné církevní budovy. Byla to budova věhlasného Biskupského gymnázia a policista mně ukázal cestu, jak se dostal k budově biskupství, bývalé piaristické koleje. V Budějovicích jsem se ocitl jako dokonalý elév. Biskupa Jiřího jsem znal ze semináře. Studoval dva roky po mně. Biskupa Antonína Lišku jsem dobře znal ze svého působení na Benešovsku. On byl duchovním správcem v Poříčí nad Sázavou a já ve stejném vikariátu v již zmiňované Bystřici. Emeritní generální vikář Mons. Václav Dvořák, vynikající, ale tajuplný kněz a bojovník za práva církve a statečný služebník, spravující farnost Ledenice, byl třetím v biskupském triu, které mne zasvěcovalo do diecéze českobudějovické. Znal jsem tam několik mladších kněží, dříve bohoslovců, z pražského semináře. Byli tam dva moji spolužáci. Mons. Václav Kulhánek, tehdejší kancléř a archivář, majitel geniální paměti, prostě chodící schematismus. Druhým pak P. Ota Kamiš, bývalý špičkový číšník, kterého jsem pak po letech ve funkci generálního vikáře pochovával. Velkým handicapem byla moje neznalost terénu diecéze. Biskup Jiří mě utěšoval, že je to

moje přednost, neboť tak nemožu být ovlivněn a ke všem farním obvodům s jejich radostmi i strastmi mohu přistupovat bez zaujetí a bez předsudků. Díky pravidelným služebním cestám se zaměstnanci kurie: Václavem Kubešem, Ing. Františkem Mroskem a Ing. Danou Smolkovou jsem postupně poznával celou krásnou jihočeskou diecézi a získával vhléd. Současně jsem si ověřoval kdysi mým přítelem Mons. Michaellem Slávikem vyslovenou charakteristiku generálního vikáře: „Generální vikář nic nemůže a za všechno může.“ Bylo to výstižné a poznal jsem sám, že i pravdivé. Při své službě v Českobudějovické diecézi jsem došel vysvětlení, proč jsou Jihočeši tak hrdí na své Jižní Čechy. Je to zem nádherná, ale zamýšlená. V šumavských koutech na Vás padne i tesklivá melanchole. I to je však pro daný kraj krásné a originální.

V roce 2008 Vás Benedikt XVI. jmenoval novým diecézním biskupem v Litoměřicích. V jednom rozhovoru jste zmínil, že jste v první chvíli oněměl údivem. Nicméně biskupský úřad s sebou nese nesmírnou zodpovědnost a mnoho nových úkolů. Dovolte mi poměrně nejprou otázkou - jaké to je být biskupem?

Často myslím na papeže Benedikta XVI. a na jeho nevídaný čin jmenovat mě biskupem diecéze litoměřické, o níž se mluvívало jako o „kamenolomu Páně“. Mohu

Na návštěvě litoměřické nemocnice r. 2010

po deseti letech říci, že v tomto kamenolomu Páně je především a skutečně přítomen Pán. Potom samozřejmě mnoho kamenů, ale i skal, o které se dá opřít a na nichž se dá stavět. Kristus nemohl přece postavit církev na pohodlné písčivé pláži, ale na skále. Ve zdejší kamenné diecézi je dostatek krásných lidí, z nichž mnozí jsou mi nesmírně blízcí. Nemohu všechny obejmout, ale rád bych tak někdy učinil. Duchovně to dělám denně. Diecéze je to pestrá, s bohatou a dramatickou historií. Rád bych oslovil všechny obyvatele naší diecéze. Promlouvám jen k těm, ke kterým se dostanu, když projíždím tento terén křížem krážem. Naslouchají mně jen ti, kteří chtějí naslouchat. Snažím se jim přiblížit Krista a jeho spásné dílo způsobem, jakým mne oslovil Kristus, když jsem sám jako mladík o Něm přemýšlel a užší vztah k Němu hledal. Zapůsobil na mne především jako dobrý pastýř s otevřeným srdcem, sice riskantně nabídnutým všem, zraňovaným mnohými, ale přece milujícím a nám slabým hříšníkům odpouštějícím. Je krásné být biskupem a snažit se u lidí probouzet touhu či zvědavost poznávat Ježíše jako Přítele a Bratra člověka, a přiblížit Pannu Marii jako Matku a Útočiště hříšníků. Děkuji Pánu Bohu za vyvolení do apoštolské služby, sice

zodpovědné s mnoha úkoly, ale přesto úžasné a pro mne neohodného tak nezasloužené.

Ještě bych se v našem „kamenolomu Páně“ zastavila. Při nástupu do úřadu jste si vytyčil nějaké cíle. Myslíte si, že se je daří naplňovat?

Máte pravdu, několik bodů, resp. cílů jsem při nástupu nastínil jednak pro sebe ale i pro druhé, pro celou diecézi. Nebylo to nic převratného, protože, myslím si, každý nově příchozí biskup má navazovat na své předchůdce. Co snad bylo pro mne nejdůležitější, to byla výzva či snaha o semknutost, touha po budování pevného společenství Kristových přátel. Jedině tehdy, když jsme duchovně spojeni, a to v žádném případě neuvažuji o uniformitě, máme sílu pro Krista něco udělat. Nesváry, nepokoje a napětí mezi námi křesťany nikdy nic dobrého nepřinesly.

Práce na zvelebování diecéze je samozřejmě prací týmovou, co považujete za největší úspěchy, kterých se společně dosáhlo?

Vždycky se dobré dílo daří, když je budováno společnými silami. Obecně se často říká, že několik spojených rukou lidí dobré vůle vytváří síť jen těžko prorazitelnou nepřátelstvím a nepřítelstvím.

Týmová práce je v našem církevním, resp. diecézním společenství vysloveně nutná. Jen je nutno dát pozor na to, aby se nikdo z týmových spolupracovníků neschovával za druhého, zbytečně alibisticky neoddaloval rozhodnutí, která má a může učinit. Každý jednotlivec v týmu musí být zodpovědným a kompetentním článkem, jenž snese nepopulární a nevděčné úsudky škodolibých pozorovatelů, nečeká na pochvalu a je odhodlán statečně vydržet i neúspěchy, neboť i ty se v týmové práci dostavují. Nikdo z lidí není ani anděl, ani bůžek. Za úspěchy bych považoval pomalu rostoucí vědomí u kněží a jáhnů, pánů vikářů a členů mých poradních orgánů, že k sobě patříme, že nejsme izolovanými klerikálními skupinami vůči Božímu lidu, vůči všem obyvatelům celé litoměřické diecéze. Pevně věřím a vyznávám tradiční křesťanské přesvědčení, že zvelebení tajemného těla Kristova je i otázkou každého z nás. Zvelebíme-li sebe, napravíme-li sebek dobrému, celý církevní korpus má z toho užitek.

A je naopak něco, kde bude potřeba ještě velkého úsilí, anebo kde bylo/bude nutné vydat se jinou cestou?

Je to až s podivem, ale ty nejsložitější záležitosti mají povahu materiální, ekonomickou. Velké úsilí stále znovu a znovu vkládám do povědomí všech diecézanů, totiž do solidarity. Donedávna jsme byli všichni, nejen katolíci a křesťané, zvyklí žít s nataženou dlaní. Na ni jsme sice nedostávali mnoho, ale přece jen něco a hlavně pravidelně. Lidé s nataženými dlaněmi můžeme v současnosti vídat často. Máme však my, dospělí a zdraví křesťané, právo na to, abychom žili na úkor druhých, povětšinou neznámých dobrodinců? Tuším, že budeme muset vyvinout ještě velkého úsilí, abychom stále jen nepřemýšleli o tom, co nám ještě chybí, ale o tom, s čím bychom se s druhými mohli podělit. Toužím z hloubi duše, abychom rázně a zcela změnilí směr cesty: nikoliv hromadit pro sebe se „zbožným“ úmyslem pamatování na budoucnost, ale více spoléhat na Boží režii a síly upnout na péči o naše bližní. Potřebných bližních je vždy dost a dost. Nebudou na nás pokřikovat a žadonit o pomoc. Takoví nebývají ti nejpotřebnější. Ty skutečně potřebné, rodiny s dětmi, nemocné a trpící, musíme vyhledávat, pastoračně je „objemout“ a jsem si pak jist, že bude postaráno i o nás.

Děkuji Vám za rozhovor.

PhDr. Magdalena Dvořáková

Autoři fotografií:

Jaroslav Hodík, Jana Michálková, Karel Pech, Martina Petrášková a archiv biskupství

Promluva litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Vážení a milí moji diecézani, bratři a sestry v Kristu,

předpokládám, že v dílčích etapách svého života konáte to, co nyní konám spolu s Vámi i já. Je užitečné a pro duchovní život křesťana zdravé, aby se při ohlednutí za uplynulou životní cestou provedla „inventura“ kroků, řešení, daných rozhodnutí apod. Je rozumné, abych si v upřímnosti k Vám všem nastavil zrcadlo především na dobu deseti let kněžské služby v litoměřické diecézi, mezi Vámi. Ne všechno, přiznávám, bylo tak, jak by si asi přál dobrý Bůh, aby v mé službě bylo. Nepodařilo se mi jistě vždy vysvětlovat a komentovat Boží slovo tak, jak by se slušelo od učitele víry, už také proto, že každý kazatel přibližuje Božská tajemství lidským způsobem, omezen svými limity intelektuálními, teologickými i prostě tím, že k dokonalosti jsem druhé vybízel, ale sám postupně k dokonalosti klopotně směřuji, jak doufám. Byly i události a pastorační situace, které jsem nemohl všem do podrobností anebo vůbec vysvětlovat, neboť bych při zacházení do detailů často jen živil lidskou zvědavost a sám bych se dopouštěl nezodpovědného jednání, protože bych tím mnohé citlivé křesťanské duše zklamal pošlapaním jejich důvěry v duchovního pastýře. Je pravda, že jsem od Vás, moji milí svěřenci, také leccos očekával, co nebylo naplněno a jistě vlivem různých okolností ani splněno být nemohlo. Máme spolu, svým způsobem, stále ještě „otevřený účet“, zatím nás tu dobrý Bůh ještě ponechává, snad i proto, aby naše vzájemná spolupráce mohla pokračovat, sounáležitost se proměňovala v duchovní souznění, prohlubovaly se meziosobní vztahy a důsledněji se z obou stran překonávaly či přímo odstraňovaly všechny nedobré rozdíly mezi klérem a laiky. Vždyť, kdo je členem kléru a kdo je laik? Všichni jsou, všichni jsme Kristovi přátelé, Bohem povoláni k tomu

být jeden druhému ku pomoci a společnými silami budovat Boží království. Všelijaká lidská nerozumění, objevující se všude tam, kde jsou lidé a křesťané, nemají být charakteristickým trvalým rysem, ale přechodným nouzovým stavem. A nouze vyžaduje vždycky rychlé a účinné řešení.

Během uplynulých deseti let jsem se snažil navštívit všechny farní obvody, ve kterých slouží kněží a jáhnové. Některé z těchto obvodů navštěvuji opakovaně hlavně proto, že se v nich koná slavnost biřmování. Zcela otevřeně říkám, že tyto doslova pastorační svátky víry mají pro mne, pro danou farnost a celou diecézi nesmírnou důležitost. Dovolte, abych Vám k tomu něco konkrétnějšího sdělil a připojil i několik málo dalších témat, která ustavičně nosím v duši:

1/ biřmování se v době totality udělovalo výjimečně, jistě ne tak často, jako je tomu nyní. V minulosti se pro přijetí svátosti biřmování vyžadovala příprava stejně tak, jako je tomu dosud, s tím rozdílem, že kandidáti a kandidátky svátosti Ducha sv. byli ve víře poučovani pravidelně ve škole při hodinách náboženství. Intenzita náboženské výuky v současné době je mnohem slabší už proto, že se nevyučuje ve školách jako jiné předměty. Křesťanské vědomosti se v našem diecézním prostoru často získávají mimo školu při speciálních farních setkáních, ve společenstvích mládeže, v evangelizačních skupinkách apod. V naší současné situaci lze pozorovat jeden zajímavý rozdíl oproti minulosti i létům ještě nedávným. Při přípravě na přijetí svátosti biřmování se hodně mluvilo o tom, že je to příležitost k získání jakési „maturity“ křesťanství, prostě biřmování jako svátost křesťanské dospělosti. Nic proti tomu nemám, ale je nutné se posunout dále i proto, že dospělým křesťanem je i malé dítě přijímající Eucharistii, tedy rozlišující chléb a Tělo Kristovo. Začí-

ná se klást důraz na to, že svátostí biřmování křesťan je schopen vzít na sebe kus odpovědnosti za druhé. A to může třeba i třináctiletý křesťan, protože by jistě skočil do vody pro tonoucí se malé dítě s příslušnou odpovědností za záchranu jeho života. Ano, takový mladý zachránce by se mohl sám utopit, jak se někdy stává i mnohem starším záchranářům, ale to je už ono vzácně hodnotné a ne vždy chápáné křesťanské riziko. Kristus velmi riskoval, když nás zachraňoval!

2/ pastorační návštěvy farností, poutní a posvícenské slavnosti, ke kterým jsem do jednotlivých farností zván, chápu vždycky jako příležitost být Vám blíž a setkat se nejen s kněžími a jáhny, mými nejbližšími spolupracovníky a jejich pastoračními pomocníky a pomocnicemi, ale velice se těším na setkání se všemi účastníky bohoslužby i s těmi, kteří postávají kolem kostela, s poněkud plachými pohledy nahlížejí dovnitř chrámu a nepřišli by, kdyby nevěděli, že jejich kostel navštíví biskup. Občas se právě těchto našich bližních, postávajících v „chrámových nádvořích“ zeptám: „Prosím, čím je to kostel?“ Nikdy jsem neslyšel odpověď: „No přece váš!“ Pravidelně slýchávám stejnou reakci: „To je náš kostel.“ Chci Vás, drazí bratři a sestry, poprosit a současně i vyzvat, abychom těmto, tak blízko „postávajícím“, věnovali taktní i vlídnou pozornost. Vyvarujme se jakéhokoliv domněle i nábožného naléhání, ale zcela postačí, když jim alespoň trochu pomůžeme k osmělení se ve vodách pro ně zatím velmi chladných. Nezapomínejme, že mnozí z nich nemají s křesťanstvím zkušenost buď vůbec žádnou, nebo mlhavou, a navíc zdeformovanou třeba někdy i našimi vlastními nedůslednostmi ve víře, ve vydávání svědectví o Kristu v tomto světě. Stává se, že se někdy při takových svátečních příležitostech objevují zatím skrytí zájemci o Pána Boha a postačí jim pro další krok jen dobré, ze srdce vycházející po-

vzbudivé slovo. Povzbuzuji Vás, abychom využívali těchto sice nenápadných a krátkých setkání, jež jsou, jak pevně věřím, v Boží režii. Při svátečním poutním nebo posvícenském setkání má své důležité místo i společné stolování. Nezáleží na tom, zdali jsou předkládány jen samé pochoutky a vybraná jídla. Zásadní hodnotou společného stolu je veřejné projevené přátelství. Nikdy si nevybíráme ty, které by měl místní duchovní správce pozvat. Ani nikdy by mě nenapadlo vykázat od stolu toho, který by se někomu nezdál jako stolovník nejvhodnější. Ježíš při prototypu společného stolu, resp. při Poslední večeři, nikoho nevyhnal, nikoho se neštít. A mohl mít proč se od přítomných apoštolů distancovat. Naopak, On je ke stolu, do eucharistického společenství, pozval jako své přátele. Za několik okamžiků se ukázalo, kolik skutečných přátel u stolu bylo.

3/ kněžské společenství, milí moji přátelé, vidíte ne příliš často, ale s jistotou vím, že je vnímáte jako zásadní a nenahraditelnou součást celého diecézního těla Kristova, církve. Presbyterium, to je to společenství kněží a jáhnů. Je pestré a rozmanité. Jsou v něm mladíci na začátku apoštolské cesty, je tam i nemálo již ostřílených a zkušených duchovních pastýřů, jsou tam starší a staří služebníci pamatující těžké časy pronásledování, máme tu i několik penzistů a spolubratří nemocných, podporujících nás, kteří jsme dosud v aktivní službě, svými obětmi a modlitbami. Především na tyto velice spoléhám a s vděčností na ně myslím, i když nemohu být často v jejich blízkosti a u některých z různých důvodů vůbec. Každý zasvěcenec, kněz či jáhen, je bohatstvím, které nám dobrý Bůh dal a našťastí stále, i když poskrovnou, dává. Kompletní presbyterium na jednom místě a při jedné události jsem ani já sám, podobně asi jako Vy, ještě neviděl. Co však u mnohých vidím a vidíte, drazí diecézané i Vy, je jejich přetíženost, únava, ale i jejich občasná nepřítomnost na faře, neboť objíždějí

ve svém pastoračním prostoru i nemocné farníky a věnují se i dalším kostelům svěřeným jim do péče. Prosím, buďte k nim shovívaví a věnujte jim své přátelství, přízeň a pochopení. Bez Vás by byli ještě mnohem více obtíženi, totiž samotou odcizení, jakou prožíval Kristus, když si uvědomoval, že „do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali“. Vaše oči, bratři a sestry, však nemohou přehlédnout ani naše kněžské nedostatky a nedokonalosti, naše chyby a ne vždy laskavé jednání pastýřů podle srdce Kristova. Nikdo z nás kněží a jáhnů, sebe nevyjímám, není již vítězem. Bitva zasvěceného člověka se sebou samým je ta nejtěžší a nejdelší. Jsme si všichni vědomi své hříšnosti, ale i toho, že drahocenné poklady neseme ve svých hliněných, tedy křehkých nádobách. Ty poklady nenosíme pro sebe, ale pro Vás. Vám jsou určeny. Bůh nám je svěřuje, abychom je nabízeli Vám a Vaším rodinám. Nebojte se se o ně přihlásit! A pak prostě Pána žně, aby poslal dělníky na svou (nikoliv jen na naši) žeň!

4/ děti a mládež jsou naše společná budoucnost. Nechceme je vodit na provázku, ani za ručičku, když dorůstají a dospívají. S radostí v každém liturgickém shromáždění kdekoli v diecézi shledávám, že všude je alespoň skupinka dětí, resp. rodiče se svými malými i už většími dětmi. Dovolují si tvrdit, že budoucnost toho kterého farního obvodu je samozřejmě s Boží pomocí zaručena, když v něm bude alespoň jedna či dvě rodiny s dětmi. S tím ovšem souvisí moje další starost a výzva k Vám, drazí moji přátelé. V současné době křesťanské a katolické, ve většině početné rodiny, potřebují naši pomoc a podporu. A to nejen tím, že jim dodáme odpovídající počet mobilních telefonů a tabletů, počítačů a televizí. Jistě, i toho je třeba. Nejzásadnější podpora rodin spočívá v naší ochotě se o své „statky“ s nimi dělit. Často připomínám, že ti nejpotřebnější se neozývají a nepokřikují na nás s žádostmi o pomoc. Ti skutečně

potřební jsou potichu, jako by se styděli za svou nemajetnost (před Pánem Ježíšem jsou však na tom dobře, Kristus se s nimi identifikuje). Ty musíme duchaplně a pečlivě vyhledávat s otevřeným srdcem. Mám-li se zmínit o mladých lidech, kterých v naší diecézi sice není mnoho, ale přece jsou a jsou zdravě sebevědomí, pak mi jde především o to, abychom je doprovázeli svým věrohodným svědectvím a příkladem života, aby si stále více osvojovali styl takového života, který bude mít znaky skromnosti, obětavosti, štědrosti a solidarity s druhými, méně šťastnými a zabezpečenými. Pamatujme prosím na to, že dnešní mladí lidé jsou dětmi této doby a bezprostředně se setkávají se svými kamarády a kamarádkami vyznávajícími i značně odlišné životní hodnoty. Stůjme při nich jako jejich duchovní strážci, nepřestávejme jim důvěřovat a modleme se za ně.

5/ svět a církev, vyčleněný prostor pro náš pozemský a náboženský život, se nám v poslední době může jevit jako ohrožená, ze všech možných stran napadaná a oslabená skutečností. Neztrácejme naději! Svět stvořil Bůh, Bůh je Pánem celého vesmíru. Církev založil Kristus a ujistil ji stálou přítomností s dodatkem, že ani pekelné mocnosti ji nepřemohou. Chtěly by, ale nic nezmožou! Velmi bychom se provinili vůči našim předkům v křesťanské víře a ztratili bychom budoucnost našim nástupcům a pokračovatelům. Svět podlamují nepokoje, nepřátelství a jiné zlovolnosti. Církev Kristova trpí násilím zevnitř svými skandály. Jedno nám musí být jasné: svět, který obýváme, není nebem ani rájem. Kristova církev není naparfémovaným ani napudrovaným organizmem. Je to zmučené, poplivané, špinavé, ale ke vzkříšení směřující tělo Kristovo. Sliny, špinu a rány mu nepřidávejme. Neobávejme se vydávat svědectví. Jsme Ježíšovi svědky ve světě i v církvi. Mějme **naději** v Boha. Nenechejme si ji nikým a ničím vzít!

+ Jan

TROCHA STATISTIKY ZA UPLYNULÝCH 10 LET

Za uplynulých deset let, tedy období, které se kryje s „funkčním“ obdobím Mons. Jana Baxanta, se v litoměřické diecézi vykonalo mnoho práce. Smyslem tohoto přehledu samozřejmě není snaha spojovat veškeré úspěchy pouze s osobou pana biskupa; jedná se o společné dílo na vinici Páně, často sice jinými poněkud jízlivě označované za kamenolom Páně, ale jak se k tomu vyjádřil sám pan biskup, pouze v kamenolomu získáme kámen z rostlé skály, na které Ježíš prostřednictvím sv. Petra církev vybudoval... Následující statistika přináší přehled některých významných počínů v letech 2009–2018, tedy „kompletní roky“ působení Mons. Jana Baxanta, a je především ohlédnutím a poděkováním všem, kteří svojí pílí či modlitbami přispěli ke zvelebení našeho „kamenolomu Páně“:

Biřmování v Kadani, v kostele Povýšení sv. Kříže, rok 2010

V Nepomucenu během Synody biskupů, rok 2012

▲ Na návštěvě povodněmi zasaženého Liberecka, rok 2010

▲ Povodně 2013

- Za největší radost je možné považovat úspěchy pastorační. Přestože celorepublikově se ze sčítání lidu zdá, že počty věřících klesají, z velké části za těmito údaji stojí spíše liknavost obyvatel vyplňovat kolonku vyznání, což přiznává i samotný Český statistický úřad. V litoměřické diecézi bylo v letech 2009–2017 (údaje za rok 2018 ještě nejsou k dispozici) pokřtěno úctyhodných 11 641 dětí. Kromě nich svátost křtu přijalo 1 008 dospělých, tedy dohromady v diecézi přibýlo 12 649 věřících – a více než dvanáct a půl tisíce věřících, to už je nějaký zástup. Svátost biřmování přijalo 1 411 osob a církevní sňatek za stejné období uzavřelo 1 691 osob.
- V roce 2010 byla dokončena oprava prostor v 1. patře západního křídla biskupské rezidence, které se nacházely na hranici fyzické i morální životnosti (absence vytápění, elektroinstalace a inženýrské sítě v havarijním stavu).
- Nejvýznamnější stavební událostí roku 2010 bylo dokončení modernizace a oprav (zahájeny 2009) Biskupského gymnázia a ZŠ v Krupce-Bohosudově. Ve stejném roce byla provedena i generální oprava střechy a krovů kostela Nejsvětější Trojice ve Vratislavicích nad Nisou. Žel, v tomto roce rovněž Liberecký kraj zasáhly povodně, a tak byly zahájeny práce k odstranění škod, především v Raspenavě a Frýdlantu v Čechách.
- Ve dnech 15. až 16. října 2011 se Mons. Jan Baxant jako delegát ČBK a RNDr. ThLic. Jan Railich OP z Jablonného v Podještědí zúčastnili přípravného setkání pro biskupskou synodu 2012 o Nové evangelizaci. Mons. Jan Baxant se následně v roce 2012 zúčastnil XIII. řádného generálního shromáždění Synody biskupů jako zástupce ČBK.
- V roce 2011 bylo katalogizováno přibližně 8000 svazků, tedy asi polovina kapitulní knihovny. Tři tisíce svazků činily staré tisky, zbývající, až na jednotlivosti, tisky z 19. století.
- V roce 2012 proběhla celková oprava kostela sv. Petra a Pavla v Růžové, v děčínském vikariátu, a obnova kostela Navštívení Panny Marie v Květnově, v krušnohorském vikariátu. V září stejného roku byla také zahájena činnost Schrödingerova institutu ve Varnsdorfu, který je dnes největším střediskem volného času v ČR.
- V roce 2013 se litoměřická diecéze se prostřednictvím Diecézní charity Litoměřice výrazně podílela na pomoci potřebným stíženým ničivými povodněmi. V květnu stejného roku se podařilo dotáhnout do úspěšného konce spor o určení vlastnictví a vydání oltářního obrazu sv. Barbory, odcizeného z Valkeřic v roce 1968.

Katalogizace knihovny je mravenčí práce

Příprava obrazu K. Škréty k restaurování

Diecézní organolog a kampanolog Mgr. Radek Rejšek při opravě varhan

- V roce 2013 byla také dokončena druhá etapa restaurování obrazů Karla Škréty v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Ve stejném roce se rozběhl i dlouhodobý projekt „Za varhanami litoměřické diecéze“ za účelem prezentace a záchrany ohrožených vzácných nástrojů.
- V roce 2014 proběhla celková obnova kostela sv. Antonína v Liberci a ve stejném roce byla slavnostně dokončena rekonstrukce kostela sv. Petra a Pavla v Horním Prysku.
- V roce 2015 se do kostela sv. Barbory v Otvicích na Chomutovsku vrátili po letech bohoslužby. Mons. Jan Baxant kostel k tomuto účelu požehnal 5. září 2015. Ve stejném roce se do rukou církve vrátily vzácné gotické oltáře z Duban a socha Panny Marie (z 15. stol), které Biskupství litoměřickému vydala Národní galerie.
- V roce 2016 získává biskupství litoměřické soubor neznámých projevů biskupa Trochty z let 1947–1950 od soukromého dárce. Ve stejném roce bylo v našem restaurátorském ateliéru zrestaurováno 14 uměleckých děl a proveden další restaurátorský výzkum v pěti kostelích litoměřické diecéze.
- V roce 2017 byla dokončena obnova kostela sv. Martina v Markvarticích, završená jeho posvěcením v rámci koncelebrované mše svaté, sloužené emeritním arcibiskupem salzburským, Mons. Aloisem Kothgasserem, a biskupem litoměřickým, Mons. Janem Baxantem. Záchranné akce zcela zničeného kostela trvaly 15 let a nebyly by možné bez nesmírného úsilí administrátora farnosti Mgr. Marcela Hrubého.
- V roce 2017 se uskutečnila také závěrečná etapa stěhování diecézního depozitáře, probíhala obnova kostela Čtrnácti sv. Pomocníků v Kadani a byla zahájena I. etapa projektu restaurování malířské výzdoby kostela Nanebevzetí Panny Marie v Konojedech.
- V roce 2018 byla slavnostně požehnána obnovená křížová cesta ve Frýdlantu z r. 1737 a také se začala psát nová historie křížové cesty na vrchu Jáchym u Lobendavy, kterou vybudovaly Lesy ČR. V tomto roce proběhla i konference k 500. výročí vydání první tištěné mapy Čech, tzv. Klaudyánovy mapy.

- redakce -

Foto: Martin Davídek, Dominik Faustus, Pavel Hnízdil, Jana Michálková, Karel Pech, Martina Petrášková, archiv diecéze

Svěcení kostela v Horním Prysku, rok 2014

Posvěcení kostela sv. Martina v Markvarticích, rok 2017

Obnovená křížová cesta ve Frýdlantu, rok 2018

Dne 15. září 2018 přijal z rukou Mons. Jana Baxanta v děkanském kostele Panny Marie v Mladé Boleslavi jáhenské svěcení Mgr. Ing. Václav Novák, který opouští rodnou Mladou Boleslav, aby zahájil novou kapitolu své životní pouti službou Bohu a lidem v Ústí nad Labem. Našel si čas zodpovědět nám několik otázek:

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?

Jako prostého mladého muže, kterému ještě neoschlo jáhenské mléko na bradě a který byl poslán do sedmého největšího města v České republice, z čehož je lehce nervózní. Narodil jsem se v Mladé Boleslavi, kde jsem přijal také všechny iniciační svátosti. Mám další čtyři sourozence, jsem benjamínek. Od střední školy jsem se motal kolem fary a kostelů, jen cesta rozlišování povolání byla delší a vedla také přes studium výpočetní techniky na ČVUT a několikaleté působení v našem biskupství na pozici správce sítě. Teprve poté jsem šel do konviktu a semináře.

Dne 15. září jste v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi přijal jáhenské svěcení, povězte, byla Vaše cesta ke svěcení dlouhá?

Jak jsem naznačil výše, tak prostředí fary a kostela mi nebylo neznámé. Asi od čtyř let ministruji, jako dítě jsem si hrál na pana faráře, sloužil jsem si doma mše, byl jsem smutný, že nemám nedělní lekcionáře. Jenže později na střední před maturitou mi ani na mysl nepřišlo, že bych měl jít do semináře. Akorát mě štvalo, že všichni říkali nebo se ptali, zda jsem nebo budu knězem. Když to byl P. Hlouch a farníci, byl jsem v klidu, když to byla vyučující na ČVUT nebo ředitel jistého internetového providera při cestě do nějakého kostela, kde jsme zaměřovali místo pro antény na věži, tak jsem již zpozorněl a znervózněl. A když se při prvním setkání na totéž zeptal generální vikář, tak jsem si říkal: „Je to v... proč já?“ Takže ano, cesta k rozhodnutí – rozhoupání dlouhá, cesta a délka vlastní formace již standardní – rok konviktu, pět let teologické fakulty a semináře.

Nový jáhen litoměřické diecéze Mgr. Ing. Václav Novák

Kdo Vás na této cestě nejvíce ovlivnil?

K mému aktivnějšímu zapojení do farního života přispěla bohoslovecká praxe Pavla Macha v naší farnosti za působení již zmiňovaného P. Václava Hloucha. Pavlovi vděčím opravdu za mnohé – do dneška. V překročení horizontu farnost/diecéze mi byla průvodkyní zase tehdejší vedoucí DCM Daniela Nešporová. A potom všichni kněží, které jsem v životě potkal, v první řadě mladoboleslavští kaplani, vystřídal se jich v naší farnosti poměrně hodně. Díky tomu se nyní snad také mohu opřít o bratrská (kněžská) přátelství. A z doby formace to jsou samozřejmě všichni představení a spirituálové konviktu a semináře, velmi mně například pomáhalo vedení P. Kabrды. A doufám, že nejvíce působil a ovlivňoval Duch svatý. Bohoslovcům ze semináře vděčím také za slova povzbuzení nebo rady. Je fajn, když si lidé umí říci i kritiku, která je konstruktivní.

Ví se o Vás, že jste vystudoval ČVUT, obor výpočetní technika. To je obor na hony vzdálený od čehokoliv duchovního, a přece jste našel jeho praktické využití při zvelebování farních webových stránek i jako IT administrátor. Nepostrádáte občas práci s logickými nulami a jedničkami?

Mnohý matematik by asi oponoval té vzdálenosti od duchovního, na-

příklad katedra matematiky na FELU za mého studia vytvářela dojem, že každý druhý je zde katolík. První předmět Úvod do teologie jsem studoval právě na FELU, zrovna tak předmět Etika pro inženýry není jen o jedničkách nebo nulách.

Ale zpět k dotazu – nepostrádám, protože jsem nikdy s touto činností kontakt (alespoň částečný) neztratil. Jak v konviktu, tak v semináři jsem měl počítače na starosti, zvláště v semináři jsem se vyřadil na jednom grantu, pomáhal jsem i několika farnostem. A po příchodu na faru do Ústí jsem také již měl – a zřejmě ještě budu mít – možnost sáhnout na počítače a síť nebo web.

Váš život byl léta spjatý s Mladou Boleslaví, kde jste se od dětství aktivně podílel na farním dění. Na co vzpomínáte nejraději?

Asi na svá středoškolská léta, v tomto období se pro mě fara stala takřka druhým domovem. O prázdninách se stávalo, že rodiče volali na faru: „Otče, pošlete Václava už domů, je pozdě.“ Krásné vzpomínky si ponešu na zrod a fungování společenství mládeže, které se aktivně podílelo na úklidu a výzdobě kostela na Vánoce a Velikonoce, též na liturgii. Nebo budu rád vzpomínat i na velikonoční pomlázky, jednou jsme začínali s kluky před šestou ráno a končili asi v půl čtvrté (ráno – ale to bych asi prozrazovat neměl, že? :-)). Tak mě napadá, zdalipak je tento zvyk zachovávan i v Ústí nad Labem?

Vaším novým působištěm bude Ústí nad Labem, máte nějaké plány, čeho byste zde rád dosáhl?

Asi nic extra. Jen se snažit způsobit co nejméně škod a být užitečný pro místní farnost a farníky. Chci se za lidi modlit, být k ruce panu arciděkanu Šimáčkovi, učit se novým věcem – a že jich je. Je potřeba se naučit rozlišovat priority, dobře nakládat s časem, zbavit se trémy a strachů a udržet si osobní modlitbu a prohlubovat vztah s Pánem. Bez toho nejde nic.

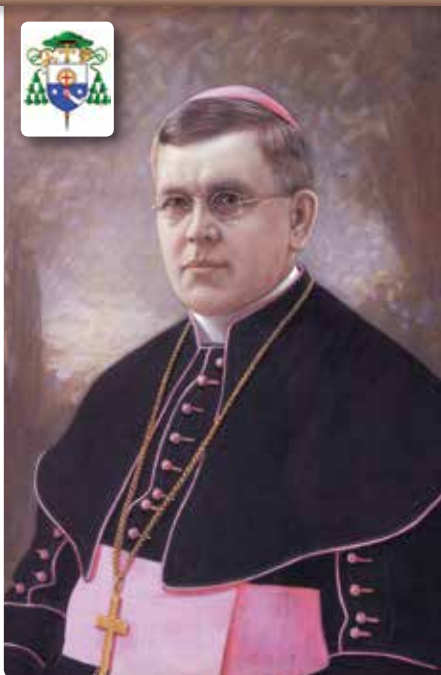
K tomu Vám jménem celé redakce přeji především Boží požehnání. Děkuji za rozhovor.

PhDr. Magdalena W. Dvořáková
Fotografie: Jana Chadimová (Člověk a víra)

70. výročí úmrtí biskupa Antonína Aloise Webera

V tomto roce si připomínáme významnou osobnost české církve, 16. litoměřického biskupa Antonína Aloise Webera, od jehož úmrtí uplynulo sedmdesát let. Narodil se 24. října 1877 v malé vesnici Vlčí Hora (německy Wolfsberg), která patří do farnosti Brtníky. Jeho rodiče byli tkalci. V mládí na něho měl velký vliv dědeček z matčiny strany Jan Diessner, který pocházel z Filipova. Ten jej naučil prvním modlitbám a rozvinul jeho talent, takže ještě v předškolním věku se naučil číst a psát. Učitel v Krásné Lípě Augustin Kreissl se domníval, že by se mladý Antonín Weber mohl stát také učitelem, nicméně malý Antonín si doma postavil oltářík a snažil se napodobit mši svatou. Bylo zřejmé, že tíhne ke kněžství. Byl tedy přijat ke studiu u jezuitů v Bohosudově a posléze poslán do Říma na českou kolej Collegium Bohemorum. K zajímavostem patří, že se za jeho studium v Římě u rodičů přimlouval i tehdejší 14. litoměřický biskup Emanuel Jan Křtitel Schöbel. Po rodičovském souhlasu šel pěšky se svým přítelem Jindřichem Wagnerem do Říma, kde je přijal vicerektor české koleje, světící biskup ThDr. František Zapletal. Právě v Collegiu Bohemoru se Weber naučil česky a po ukončení studia byl 17. února 1901 vysvěcen patriarchou Cepetellim v domácí kapli u sv. Apolináře na kněze. Následně byl pak 22. června 1901 promován na doktora teologie. Po návratu do Čech začal od roku 1901 pracovat jako kaplan v Teplicích a od roku 1907 byl přeložen do Ústí nad Labem. V roce 1913 si nechal na Karlově univerzitě v Praze nostrifikovat římský doktorát a začal publikovat v tisku. Vydal například dějiny rodné farnosti Brtníky či čtyřsvazkovou studii o humanitě. Postupně také stoupal v diecézní církevní hierarchii. Vykonával funkce na biskupské konzistoři a po smrti biskupa Josefa Grosse 20. ledna 1931, díky tomu, že po roce 1918 přešlo právo jmenovat biskupy z císaře na československou vládu, jevil se tehdejší československým úřadům přijatelný jako další litoměřický biskup. Nicméně jednání o jeho potvrzení se vlekla deset měsíců a litoměřická diecéze prožívala sedisvakanci. Teprve 22. října 1931 papež Pius XI. Webera potvrdil a 22. listopadu 1931 byl slavnostně vysvěcen na biskupa v pražské Svatovítské katedrále pražským arcibiskupem Karlem Kašparem. Spolusvětiteli byli biskupové Antonín Podlaha a Jan Remiger.

Díky tomu, že biskup Weber měl dobrou znalost litoměřické diecéze, světil nové kněze i mimo litoměřickou katedrálu. Jeho vystupování bylo méně formální než vystupování jeho předchůdce, a tak získal srdce svých německy i česky mluvících diecézanů. Za jeho episkopátu bylo postaveno devět nových kostelů, zreformoval diecézní kurií a obnovil církevní soud. Za svůj episkopát udělil svátost biřmování téměř půl milionu věřícím. K mimořádným událostem patřilo i vysvěcení děčinského rodáka Ignáce Arnože za misijního biskupa pro Bula-wayo v Jižní Rhodesii (dnes Zimbabwe), kde byl zřízen apoštolský vikariát.

Trápením biskupa Webera byla však činnost Konrada Henleina a německých extrémních nacionalistů a nacistů. Někteří německy mluvící kněží navíc podcenili totalitní nacismus a jeho proticírkevní ideologii. Příkladem může být profesor německé teologické fakulty v Praze Adolf Kindermann, který v prosinci 1938 předložil návrh na zřízení samostatné církevní katolické provincie pro Sudety s tím, že litoměřické biskupství by mělo být povýšeno na arcibiskupství. Biskup Weber tento Kindermannův návrh odmítl a přeloženému spisku nedal imprimatur.

Radostná nebyla ani situace v semináři. V roce 1932 v semináři pro diecézi studovalo pouze 11 kandidátů bohosloví a v roce 1936 mu dokonce hrozila likvidace z důvodu špatného financování, ačkoliv zde pobývalo 26 kandidátů.

Weber proto zavedl seminární daň ve výši 1 procenta z příjmu diecézních kněží. Biskupova péče o diecézi se projevovala také účastí na různých akcích. V roce 1933 se vydal na svou první biskupskou cestu do Říma a po návratu začal diecézi připravovat na celostátní sjezd katolíků, který se měl konat v roce 1935. Na šedesátiny biskupa Webera přijeli oblíbenému biskupovi popřát studenti z 21 středních škol.

Když papež Pius XI. v roce 1937 ve své encyklice *Mit brennender Sorge* upozornil na nebezpečí totalitní ideologie nacismu, biskup Weber se obrátil na německé diecézní kněze a pohrozil jim, že pokud se budou nadále angažovat v Henleinově SdP, odvolá je z funkce. Tento čin nacisté Weberovi nikdy nezapomněli. Bohužel nebezpečí totalitní ideologie si po zabrání Sudet v roce 1938 katolíci dostatečně neuvědomovali a nereflektovali, v jak obtížné situaci jsou již katolíci v Německu, kde mezitím vypukl silný odpor a boj proti katolické církvi ze strany nacistů. Weber v únoru 1938 napsal pozoruhodný pastýřský list, ve kterém se věnoval této otázce.

V důsledku mnichovského diktátu byla litoměřická diecéze rozdělena na dvě části, kdy větší část diecéze - Sudety (75 procent jejího území) - byla připojena k župě Gau Sudenland s hlavním městem Libercem, pod místodržitelem Konradem Henleinem, a na zbytek diecéze s česky mluvícím obyvatelstvem. Z celkového počtu 446 farností bylo odtrženo 342 farností, zbytek patřil do Protektorátu. Tento zbytek měl spravovat z Libochovic tehdejší generální vikář Mons. Šelbický, který se však po poradě s biskupem Weberem rozhodl rezignovat a odešel do důchodu, což mu biskup schválil a ve funkci jej nahradil Mons. Josef Kuška, za něhož bylo sídlo generálního vikáře pro české obyvatelstvo v Protektorátu přeneseno do Kovárně na Mladoboleslavsku. V Litoměřicích tehdy sídlil generální vikář pro německy mluvící obyvatele Mons. Franz Wagner, který pod válce působil v Bambergu, kde je také pohřben. Na postoupeném území žilo 620 duchovních, z toho 517 diecézních kněží a 103 řádových kněží.

Samotné město Litoměřice bylo obsazeno 10. října 1938 jednotkami německé armády vedené generálem Brauchitschem. Následně byly zrušeny všechny

české školy a téměř všem katolickým organizacím a spolkům byl zabaven majetek. Došlo k zastavení katolického tisku, avšak biskup Weber prosadil, že tisk s čistě náboženským obsahem mohl být po omezenou dobu vydáván. Později však zmizel veškerý katolický tisk definitivně.

Díky tomu, že diecéze byla rozdělena do dvou správních celků, zúčastňoval se Weber jak biskupské konference v Praze, tak i ve Fuldě, kde sídlila Německá biskupská konference. Kvůli udržení katolické církve v diecézi navázal přímý kontakt s kardinálem Bertramem, který sídlil v Breslau, a v roce 1939 se za ním osobně vypravil.

Od 2. května 1939 byla nařízena církevní daň a biskup Weber musel řešit jak platy německých duchovních, kteří od státu nedostávali nic, tak i správu církevních majetků. Někteří němečtí duchovní to pokládali za otevřeně nepřátelské opatření proti církvi a Weber se pokoušel intervenovat u Henleina. Jeho žádosti však byly opakovaně odmítány.

Brzy po obsazení Litoměřic německou armádou bylo do budovy semináře umístěno 115 německých vojáků. V roce 1939 stihl Weber vysvětit ještě 39 jáhnů na kněze, ale v témže roce byli tito mladí kněží povoláni do německé armády. Aby Weber udržel v Litoměřicích kněžský seminář, rozhodl se přemístit bohoslovce do své biskupské rezidence a sám se přestěhoval do dominikánského kláštera (dnes je v těchto prostorách státní archiv), kde žil ve dvou místnostech. Nacisté se mezitím rozhodli, bez vědomí biskupa, že v jeho rezidenci umístí svou mládež, aby byla chráněna před případným bombardováním. Seminaristé se museli přestěhovat do konventu sester boromejek v Litoměřicích na Vavřínecké ulici. Biskup se tedy rozhodl k návratu do své rezidence, nicméně společný pobyt s německou mládeží vychovávanou v národně socialistickém duchu na něho kladl po psychické stránce velké nároky. Přesto dál plnil své povinnosti biskupa, uděloval biřmování a bránil katolickou církev proti rostoucímu nacistickému nátlaku. Když nacisté zrušili výuku náboženství na školách, mohlo se náboženství vyučovat pouze na farách. Tato praxe se pak konala i v dobách komunistické totality a přetrvala dodnes.

V diecézi existovalo v této době 34 ženských klášterů, ve kterých žilo asi 800 řádových sester. V roce 1939 nacisté rozhodli, že řádové sestry už nemohou

dále učit na školách a řeholnice musejí odejít. Biskup Weber čelil v letech 1942–1943 stále silnějšímu tlaku ze strany nacistů. Přesto i dál přicházel na diecézní poutní místa, jako je třeba bazilika ve Filipově, a sloužil zde pontifikální mše. Poslední slavností pro celou diecézi bylo zavedení svátku Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

I přes stupňující se tlak na církve někteří němečtí duchovní až naivně věřili, že se jedná pouze o přechodná opatření, nicméně přicházela stále nová a nová nařízení, která náboženský život oklešťovala. Nacisté šli až do takových detailů, že určovali množství mešního vína při mši, počet hostií, svíček či ministrantů. Biskup Weber však neustal ve své rozsáhlé a intenzivní činnosti, až na konci roku 1943 při kněžské konferenci onemocněl a zůstal měsíc v nemocnici. Bylo pro něho typické, že si na každou cestu bral s sebou poslední vůli pro případ, že by náhle skončil, ve které uváděl, že má být pohřben tam, kde zemře.

Po celou válku biskup Weber nezapomínal ani na české obyvatelstvo a Konrad Henlein mu vytýkal, že káže v řeči podlidí. Weber mu vzkázal, že biskup je pro všechny věřící, za což mu Henlein udělil striktní zákaz vizitovat na českém území. Tento zákaz trval až do jara 1945. S blížícím se koncem války vydal 25. ledna 1945 poslední pastýřský list, který působil jako loučení se s diecézou. S přibližující se frontou a častým bombardováním poslal kněžím instrukci, v níž rozšířil jejich plné moci.

Konec války biskupa Webera zastihl v Dobrovici, kde uděloval biřmování. Po návratu z Mladoboleslavska zreorganizoval diecézní instituce. V té době mu pomohl papež, který biskupovi poslal postupně tři miliony korun ve formě zvýšených mešních stipendií. Když už se zdálo, že situace v diecézi se obrací k lepšímu, 17. června 1945 před mší za Weberem přišla skupina členů revoluční gardy, aby jej jako Němce deportovala do přípravného sběrného tábora pro odsun. Nakonec jej z odsunu vyreklamoval litoměřický revoluční národní výbor a Weber se mohl vrátit do své rezidence. V následném období, kdy byli vysídlováni německy mluvící obyvatelé diecéze, žádali kněží svého biskupa o stanovisko, zda mají dodržet církevní zákon a svou farnost neopouštět, nebo mají odejít společně s farníky. Biskup Weber tuto volbu nechal na osobních rozhodnutích kněží, nicméně s ohledem na to, jak vypadaly životy německy mluvící

cích kněží v komunistickém Československu, rozhodnutí pastýřů jít se svým stádem bylo zřejmě lepší, než setrvat na území farnosti bez svých farníků.

Poměry v poválečném Československu se zásadně změnily a biskup Weber poslal Svatému stolci dotaz, zda má podat písemnou rezignaci. Svatý stolec se 23. ledna 1947 rozhodl Weberovu rezignaci přijmout a jmenoval apoštolským administrátorem litoměřické diecéze pražského arcibiskupa Josefa Berana. Od 28. září 1947 byl jmenován novým biskupem ThDr. Štěpán Trochta. V té době však začal biskup Weber chřadnout a od 11. listopadu do 9. prosince 1947 byl v nemocnici, kde jej nově jmenovaný litoměřický biskup navštívil. Když 17. února 1948 slavil Weber výročí kněžského svěcení, po procházce ho ranila mrtvice. Z tohoto postižení se sice zotavil, ale jeho zdravotní stav se dále zhoršoval. 9. září 1948 dostal zápal plic a jeho sekretář P. Pietschmann mu po třech dnech udělil svátost v nemoci. Poté biskup Weber upadl do bezvědomí. V tomto stavu byl převezen do nemocnice, kde ve 20 hodin zemřel. Na jeho pohřeb se do litoměřické katedrály sjelo na 120 kněží a byl pohřben do biskupské hrobky na litoměřickém hřbitově. Jeho život v katedrále připomíná mramorová deska s latinským nápisem: „Kéž se těší z věčného pokoje ten, kdo pokoj neměl zde na zemi.“ Po pádu komunistické totality mu bylo 28. října 1995 posmrtně uděleno druhé nejvyšší státní vyznamenání: Řád TGM II. třídy. Litoměřická kapitula se za něho u této mramorové desky ve výroční den úmrtí pravidelně modlí.

S použitím knihy *Biskupství litoměřické*, J. Macek, 2005 připravil Martin Davídek

Posmrtná fotografie z pohřbu Mons. Webera
Archiv Biskupství litoměřického

Jacek Kotisz
děčínský vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?

Narodil jsem se 26. června ve městě Ruda Śląska (v Polsku) jako první dítě Cecili a Andrzeja. Rodiče mi dali jméno Jacek (český Hyacint), i když původně jsem se měl jmenovat Tomáš. Jenže než jsem se narodil já, tak o měsíc dřív se kamarádce mojí maminky narodil syn a dostal jméno Tomáš. Mamku to trochu naštválo, a tak jsem se stal Jackem – z čehož mám osobně radost, protože je to velký svatý a také hlavní patron katovické arcidiecéze, ze které pocházím. I když musím říct, že povaha Tomášova zůstala: všude chodím pozdě, vlastními cestami, a pokud se nedotknu – neuvěřím :) V mládí, kromě normální školy, jsem také chodil do hudebky na klavír a trumpetu. Za což Pánu Bohu obrovský dík. Devět let jsem pracoval ve své rodné diecézi a od září 2007 pracuji tady, v litoměřické diecézi. Kromě toho, že jsem farářem a vikariátním kaplanem pro mládež, tak od 1. září letošního roku jsem také okrskovým vikářem děčínského vikariátu.

Jak vypadá Váš život nyní? Kde působíte, jaké jsou v současnosti Vaše hlavní úkoly?

Vstanu ráno, něco udělám a jdu spát :) Ale teď vážně... Knězem jsem přes dvacet let, ale chvíli trvalo, než jsem si vypracoval vlastní systém fungování. Každý den začínám krátkou modlitbou: *Bože dej, aby se mi chtělo tak, jako se mi nechce*. Potom káva, u které poslouchám komentář k aktuálnímu evangeliu, potom si něco málo přečtu, a když už jsem

„naživu“ a můžu fungovat, tak je nevyšší čas na modlitbu a eucharistickou adoraci.

A pak den běží podle potřeby. Hlavně aby to, co je „kněžské“, bylo na prvním místě: slavení mší, zpovídání a modlitba – to za kněze nikdo neudělá. Dále různé přípravy: ke křtu, svatbě, pohřby, nějaké duchovní vedení, setkání mládeže, rodin, domácí církve, výuka náboženství, katecheze pro dospělé, biblické hodiny atd. Přes devět let jsem měl jenom malý okruh farností, ale od 1. prosince 2016, po smrti pátera Alexeje Baláže, jsem převzal také obvod farností po něm, a tak cestuji mezi Dolní Poustevnou a Varnsdorfem. A protože vzdálenost mezi těmi farnostmi je 35 km a cesta trvá přibližně 40 minut, tak tento čas využívám především k poslechu Bible nebo nějaké duchovní literatury. No a většinu setkání a akcí tak mám „krát dva“.

Jak jste se dostal ke službě mladým?

Vyplynulo to přirozeně. V Polsku je trochu jiná situace než tady: náboženství ve škole, různé kroužky a náboženské skupiny ve farnostech apod. Ministrantem jsem byl, co si pamatuju. Také jsem v mládí patřil do společenství Hnutí Světlo – Život, za což Pánu Bohu děkuji. Zvláště, že to bylo v tom krásném čase puberty :). A myslím, že mi to v životě moc pomohlo. Pak, už jako kněz, jsem jezdil s mladými na různé výlety, exercicie, setkání... A bylo to.

Co považujete v pastorační mládeži Vašeho vikariátu za svou prioritu?

Prioritu? Papež Jan Pavel II. jednou na setkání s kněžími řekl: „*Pamatujte! Nejdůležitější je spása člověka*.“ A to považuju za prioritu: aby se lidé se dostali do nebe. A já také. Nezáleží na tom, jestli je člověk mladý nebo starší. Spása je nejdůležitější!!!

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s Vámi mladí mohou setkat?

Setkat se můžeme podle potřeby a možností: mladých i mých. Kontaktovat mne mohou vždycky, přes mail nebo telefonicky. Všechny potřebné kontaktní údaje jsou na webových stránkách farnosti: farnostpoustevna.estranky.cz anebo na dekanstvi-varnsdorf.webnode.cz

P. Jiří Smolek nově působí v Příchovicích, Desné a Horním Polubném

Z dopisu P. Smolka redakci:

Dne 29. července jsem při mši svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie mohl poděkovat za krásná léta jáhenské a kaplanské služby v Ústí nad Labem. Odpoledne byli všichni pozváni na farní zahradu do Skoro-tic, abychom se ještě osobně setkali a rozloučili. Potěšilo mne, kolik lidí mi ten den projevilo náklonnost a chtěl bych touto cestou ještě jednou poděkovat otci Miroslavovi Šimáčkovi, otci Pavlovi Jančíkovi a dalším kněžím ústeckého vikariátu, všem spolupracovníkům a přátelům a celé farnosti za přijetí, veškerou podporu a pomoc, také za trpělivost a nakonec za uspořádání rozloučení i všechny dary, kterými mne zahrnuli. Loučení s přáteli není lehké, ale patří k tomuto životu. Nyní jsem poslán na krásné místo do Jizerských hor, kde mám sloužit jako kaplan ve farnostech Příchovice, Desná a Horní Polubný a na centru života mládeže Křižovatka, kam bych chtěl všechny mladé lidi pozvat. Je možné přijet kdykoliv. Už teď se na Vás s P. Jožkou Kadlicem a celým místním týmem těšíme.

P. Jiří Smolek

Fotografie z rozloučení P. Jiřího Smolka s farností v Ústí nad Labem

Foto: Ing. Jan Rosenauer

DIOCESAN FISCAL MANAGEMENT CONFERENCE

WELCOME TO PHOENIX, ARIZONA

SEPTEMBER 16-19, 2018

Jak anglický titulék napovídá, bude řeč o konferenci, která se konala v Phoenixu, ve státě Arizona v USA, kam pozvala Americká biskupská konference (USCCB) i několik delegátů ze střední a východní Evropy, aby se přiučili, jak hospodaří s financemi americké diecéze v tvrdém tržním prostředí. Za českou církev byl vyslán ekonom z České biskupské konference ing. Martin Steiner a stalo se, že jsem na tuto konferenci, poté co americká delegace vedená texaským biskupem českého původu Patrickem Jamesem Zurkem navštívila 24. dubna 2018 litoměřickou diecézi, byl pozván i já spolu s ekonomem litoměřické diecéze ing. Milošem Kubou, abychom se konference zúčastnili.

Cestu jsme započali návštěvou New Yorku, kde jsme si prohlédli známé Ground Zero a památník obětem útoku z 11. září 2001, navštívili Wall Street, Broadway, Sochu Svobody, Times Square, 5th Avenue a všechna známá místa, o kterých se často píše a mluví a která asi musí každý návštěvník USA navštívit, aby mohl říci: „Byl jsem tam.“ Pro mě to nebyla první návštěva za mořem, ale pan ekonom ta místa navštívil poprvé, a tak jsem mu byl tak trochu průvodcem, jak po místech, tak i po kulturních zvyklostech.

Návštěva Mons. Martin Davídek u Sochy Svobody

Po návštěvě New Yorku jsme konečně odletěli do Phoenixu v Arizoně. Mimochodem Phoenix je v současné době pátým největším městem v USA a denně se v něm usazuje kolem sta nových obyvatel. Je to způsobeno tím, že zde nejsou žádné hurikány, tornáda, zemětřesení a jiné pohromy, jen je tam čtyři měsíce v roce kolem 40°C, což se ovšem dnes řeší klimatizací. I když

Zástupci litoměřické diecéze ing. Miloš Kuba, Mons. Martin Davídek a předseda Americké biskupské konference kardinál Daniel N. DiNardo (uprostřed)

v okolí města je poušť a hory, není zde vlhko, což vytváří dobré podmínky pro život.

Ve Phoenixu nás přivítala paní Tetiana Stawnychy, ředitelka Sbirky na pomoc církvi ve střední a východní Evropě s kanceláří ve Washingtonu. Konference se konala v Grandhotelu Sheraton, kde jsme byli také ubytováni a kam se sjeli zástupci 197 amerických diecézí, kteří mají na starosti finance, takže na konferenci bylo několik set lidí, většinou laiků. Nás kněží bylo jen několik, ale přijelo i několik amerických biskupů, mezi nimi také Barry C. Knestout, biskup z Richmondu, který byl moderátorem konference. Biskup místní phoenixské diecéze Thomas J. Olmsted účastníky pozval do baziliky P. Marie, která byla poblíž hotelu a kde se konaly bohoslužby.

Konference byla zahájena v neděli, kdy účastníci vyslechli několik projevů týkajících se aktuálních problémů, které řeší katolická církev v USA, přičemž přítomní delegáti se netajili bolestí nad sexuálními skandály některých představitelů církevní hierarchie. V diskusi uváděli, že to vnímají jako zradu vznešených ideálů, o které usilují, narušení důvěry a také, protože americká církev je financována ze 68 % ze sbírek v kostelích a z darů (zbytek tvoří různé typy dlouhodobých investic), jako ekonomický problém. Američtí laikové prostě nejsou ochotni platit za nějaké morální nezřetnosti.

V pondělí na konferenci dorazil předseda USCCB kardinál Daniel N. DiNardo, který se nejdříve vyjádřil k současné situaci americké katolické církve, přičemž uvedl, že nemůžeme změnit, co už se stalo, ale na to, co se stane, vliv mít můžeme. Bez důvěry nelze budovat vztahy. Poté se již věnoval ekonomickým otázkám. Nás, tedy českou delegaci, zaujalo několik jeho myšlenek: „Proč potřebuje církev finance? Aby mohla žít a hlásat Boží království.“ A dále: „Jaké je poslání církve? Nejsme nezisková organizace, jsme učedníci Kristovi.“ O přestávce jsme dostali příležitost mu poděkovat za podporu USCCB katolické církvi v České republice, která sestává z řady projektů, mezi něž patří např. podpora českých bohoslovců a kněží studujících v zahraničí apod.

Konference se dále odehrávala v řadě sekcí, které probíhaly v jednotlivých sálech, a o přestávkách bylo možné mnoho ekonomických záležitostí konzultovat. Jeden z amerických biskupů,

Bazilika P. Marie v centru Phoenixu

když slyšel, odkud jsme, řekl: „Vyházejte *Brazilian people*,“ čímž ovšem nemyslel Brazilce jako občany státu Brazílie. *Brazilian people* tady říkají lidem, kteří nic nedělají, vymýšlejí špatné projekty, a pak od nich utečou, ať to zaplatí někdo jiný. A doplnil: „Zbavte se neschopných a poučte se z našich chyb.“

K zajímavým informacím patřilo i to, kolik věřící přispívají do sbírek a darů. Průměrný americký katolík věnuje 1,2 % ze svých příjmů, zatímco průměrný protestant 2,6 %. U protestantů je to tedy o něco více, ale vzhledem k tomu, že protestantské církve jsou roztržštěné, vyjde to ekonomicky podobně. Pokud ekonomové namítají, že by věřící měli platit desátek, má to biblický základ, realita je ale taková, jaká je. Proč katoličtí věřící v USA nedávají více? Má to několik důvodů: nevědí, co se s penězi děje; nikdo s nimi nekomunikuje; ve farnostech je hodně volně přicházejících; farnosti neučí, co to znamená dávat; není jasné, kolik farnost vydělává a chybí schopnost propojit bohaté katolíky s mladými, které by mohli podpořit. Ve farnostech jsou sice ekonomické rady, ale nejsou v nich kvalifikovaní ekonomové. Při sestavování diecézních či farních projektů nelze mít na mysli jen návštěvnost nedělních mší, ale činnost během celého roku. Je potřebné, aby jednotlivé farnosti vytvářely finanční plány, což je pro americké farnosti standard.

Velice frekventovaná otázka pro americké farnosti je tzv. *stewardship*. Je poměrně obtížné najít český ekvivalent tohoto slova, ale pomůže příklad. Zatímco *fundraising* je chápán jako pouhé shánění peněz, *stewardship* znamená služebnictví pro Boží království. Jak se to projevuje v praxi? Jde o přechod z mentality, kdy lidé ve farnostech nedávají nic, k tomu, že dávají, když je to potřeba (potřebným), až po situaci, kdy mají potřebu dávat sami od sebe. Existuje pro to schéma: *Not giving – giving to a need – need to give* (tedy *nedávat – dávat v případě potřeby – potřeba dávat*). Je to přechod od mentality nedostatku k mentalitě nadbytku. Je zřejmé, že by si to zasloužilo širší výklad, protože mnoho lidí uvažuje: „Já mám málo a ještě mám něco dávat?“ – tj. mentalita nedostatku. „Mám potřebu dávat, protože jsem toho od Boha tolik dostal.“ – tj. mentalita nadbytku. Podle tohoto schématu se pak rozlišuje: farnost – dobrá farnost – *stewardship*ová farnost.

Pokud existuje ve farnostech zpětná vazba, věřící začnou dávat více. Je ame-

rickým standardem, že farnosti odvádějí 10 % ze sbírek a darů na diecézi, dalších 40 % jde na mzdy, 40 % na opravy kostelů apod. a posledních 10 % na katechezi, evangelizaci, liturgii, vzdělávání aj.

Co se týče dlouhodobých investic, dělají to diecéze tak, že peníze vkládají do investičních fondů, o které se starají prověřené investiční společnosti pohybující se na akciových trzích. Ty se také na konferenci prezentovaly. Investice tohoto typu mají dlouhodobý investiční horizont a nedoporučuje se, aby diecéze investovaly do akcií jedné firmy, byť by se to krátkodobě jevílo výhodné, protože je nutná diverzifikace. Co se týká investic do obnovitelných zdrojů na farní úrovni, farnosti musí tyto investice vždy konzultovat s odborníky z diecéze, protože v USA jsou pro neziskový sektor různé daňové možnosti.

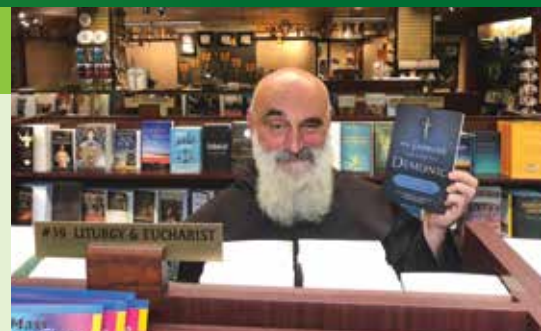
Tolik tedy k poznámkách z různých přednášek. Obecně lze říci, že i v České republice se církev velice rychle učí pohybovat v tržním prostředí, na které jsou americké farnosti tradičně již zvyklé, nicméně srovnání může být užitečné.

Naši američtí hostitelé pro nás udělali i to, že jsme navštívili hokejový zápas na stadionu arizonských Coyotes a po skončení konference nás odvezli do Grand Canyonu, kde jsme mohli z vrtulníku obdivovat jeho přírodní krásy.

Grand Canyon s řekou Colorado z vrtulníku

Poté naše další cesta s ing. Kubou vedla přes Chicago do Pittsburghu v Pensylvánii a odtud do Youngstownu v Ohiu, kde jsme pobýli několik dní ve františkánském klášteře, kam nás pozval litoměřický rodák a kvadrán P. Vít Fiala OFM, jehož životní příběh byl ve Zdislavě už dříve otištěn. Samozřejmě, že nás v rámci výzkumu ekonomiky americké církve zajímalo, z čeho klášter žije. Opět je to z příspěvků, které františkánům lidé dávají do košíčku při sbírce, a z darů. Část z toho dají františkánské provincii a ze zbytku platí provoz kostela i kláštera. Je to tedy celé ve stylu sv. Františka a funguje to.

P. Vít Fiala OFM v knihkupectví na františkánské univerzitě v Steubenville

Obecně můžeme říci, že americká vlada církve neplatí a ty musí žít z toho, co dostanou. Pokud jsem však viděl farnosti nebo i klášterní komunity, jsou to místa plná mezilidských vztahů a není myslitelné, aby na konci nedělní mše kněz utekl do sakristie a s lidmi se nebavil. Stojí před kostelem a s každým se pozdraví. Teď nehovořím o protestantských kazatelích; nevěnovat se lidem si nedovolí ani katolický kněz. A když se o lidi stará a věnuje se jim, nenechají ho hladem a bídou zahynout.

Otcové františkáni se nám v Ohiu věnovali, a tak jsme mohli navštívit nejen čínský bufet, kde si člověk může nabrat za jednotnou cenu čínských pochoutek co hrdlo ráčí, stejně to mají spočítané, že se nedá sníst víc, než má člověk kapacitu, ale P. Fiala nás vzal i k Niagarským vodopádům na kanadsko-americké hranici a na františkánskou univerzitu ve Steubenville. Tato univerzita sice nepatří k největším v USA, nicméně je zajímavá tím, že v jejím středu je kaple Krista krále, ve které se denně slouží mše svatá. Kromě toho je v areálu univerzity porciunkulová kaple, kde je stálý výstav Nejsvětější svátosti. Tam je neustále několik studentů, kteří adorují a čerpají od svátostného Krista sílu. Na františkánské univerzitě ve Steubenville studuje několik tisíc studentů a přestože je studium dost drahé, je o ně velký zájem.

Ing. Kuba, Mons. Davídek a P. Vít Fiala u Niagarských vodopádů

Když jsme se vrátili z františkánské univerzity, nastaly chvíle loučení s americkými přáteli, a pak následovala cesta několika leteckými spoji až do vlasti. Spojené státy americké zanechají v myslích mnoho dojmů. Ne všechno, co jsme viděli, lze přebírat, ale mnoho z toho nás může pro další práci inspirovat.

Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek
Generální vikář

Fotografie: Martin Davídek, Miloš Kuba

Svatý Vintíř

Tentokrát si přiblížíme světce, jehož životopis je, na rozdíl od jiných, velmi dobře zmapován, a přece je plný záhad a paradoxů.

Sv. Vintíř, německy Günther (cca 950/955 – 9. října 1045), se s vysokou pravděpodobností narodil do významné šlechtické rodiny z Durynska a byl příbuzný s císařem Jindřichem II. i uherským králem Štěpánem I., jehož ženou byla Jindřichova sestra Gisela. Víme o něm také, že mluvil plynule slovensky, což je důležité k jeho pozdější vazbě na České království, a také že byl vdovec, otec nejméně dvou synů.

Ovšem skutečně věrohodná první písemná zpráva o něm pochází až z roku 1005, kdy z vlastního rozhodnutí vstupuje do kláštera v Dolním Altaichu. Takový krok u váženého říšského hraběte vyvolal značnou pozornost a je díky tomu zaznamenán hned v několika soudobých kronikách.

Ihned po ročním noviciátu se stal proboštem v Göllingenu, což opět nebylo obvyklé a stalo se tak díky jeho šlechtickému původu a přátelství s opatem v Dolním Altaichu Gothardem (Godehardem), později vyhlášeným za svatého. Záhy se ukázalo, že nedostatek zkušeností je s touto funkcí neslučitelný, a tak mu dal Gothard na vybranou. Buď odloží řeholní roucho a bude se plně věnovat řízení kláštera, anebo se naopak zcela oddá řeholnímu životu. Vintíř se rozhodl pro druhou variantu a vrátil se do kláštera v Dolním Altaichu, aby znovu našel vnitřní klid. Odtud po krátkém čase odchází na vlastní žádost do poustevny, nejprve na Ranzingerberg v předhůří Šumavy, později do údolí řeky Rinchnach, kde si zřídil poustevnu (cca 1011/1012) a později založil klášter (zrušen 1803, ale stojí dodnes a dnes představuje centrum vintířovského kultu v Německu), čímž se významně podílel na kolonizaci a evangelizaci horního Bavorska.

Vintíř ale nebyl jen řeholník. Byl to také, jakožto šlechtic s významnými kontakty, vynikající diplomat, který se nikdy nepřestal zcela zajímat o vysokou císařskou politiku. Zachovalo se vícero zpráv o jeho cestách z Rinchnachu na důležitá politická

jednání. V burgundské válce v letech 1032–1034 zastával roli poradce císaře Konráda II., několikrát také využil svého příbuzenského vztahu a navštívil Uhry, aby krále přesvědčil k založení opatství Bakonybel. V roce 1034 dokonce intervenoval u císaře ve prospěch českého krále Oldřicha, se kterým ho pojilo hluboké přátelství ještě z dob, kdy žil jako velmož. (Dle tradice byl také kmotrem syna Oldřicha a Boženy, pozdějšího knížete Břetislava I.)

A tady se začíná pomalu psát česká část jeho životní cesty. V roce 1040, tedy již ve značně pokročilém věku, Vintíř klášter v Rinchnachu předává pod správu svého mateřského domu v Dolním Altaichu a odchází přes hranici do Čech, do poustevny na vrchu Březník, poblíž dnešní Dobré Vody u Hartmanic. Důvod tohoto kroku je potřeba sledovat v dobových souvislostech; německý král a pozdější císař Jindřich III. se chystal na další válečnou výpravu proti Čechům, a tak Vintíře jakožto významného diplomata pověřil úkolem přesunout se na poustevnu poblíž celnice, která stála na klíčové cestě přes Šumavu. V srpnu téhož roku Jindřich III. skutečně proti Čechům vytáhl, ovšem vládnoucí Břetislav I. mu uštědřil drtivou porážku. Vintíř napomohl dojednat příměří a byl následně pověřen, aby o porážce informoval severní část císařského vojska, která se v té době nacházela na české straně pod Krušnými horami, a tlumočit jim králův rozkaz stáhnout se do Saska. Celou událost více než barvitě vylicil František Palacký, čímž uštědřil zásadní ránu v době baroka velmi silnému vintířovskému kultu (především na Šumavě a v Břevnovském opatství). Palacký ve svých dějinách mimo jiné uvedl, že právě Vintíř v roce 1041, během druhé Jindřichovy výpravy, pomohl převést německé vojsko do Čech, tudíž výrazně přispěl k porážce Čechů. V době národního obrození a tedy vyhrocených česko-německých vztahů se tak ze sv. Vintíře stal takřka přes noc zrádce a nepřítel národa. V důsledku se dnes jedná, kromě Šumavy, o téměř neznámého světce.

Jak to tak bývá, skutečnost byla trochu jiná. Druhé Jindřichovo tažení, kdy král pronikl až k Praze a donutil Břetislava, aby se mu podrobil, po-

stupovalo jinou trasou, výrazně severněji, než kde sídlil poustevník Vintíř. A když v našem příběhu trochu předběhneme, kníže Břetislav by mu sotva osobně vystrojl pohřeb a nechal jej uložit na Břevnově, kdyby ho vnímal jako zrádce.

Vintíř umírá dne 9. října 1045 ve své poustevně u Dobré Vody s pověstí světce, ale pohřben je na Břevnově, údajně dle vlastního přání. Vzhledem však k faktu, že za života neměl s Břevnovským klášterem nic společného, můžeme se domnívat, že se tak stalo díky skutečnosti, že tehdejší břevnovský opat Meginhard pocházel stejně jako Vintíř z kláštera v Dolním Altaichu. V té době se považovalo za důležité mít nějakého svatého patrona, a tak si opat tělo poustevníka Vintíře, který umíral s pověstí světce, vyžádal. Vintířova cesta ke svatosti však byla více než spletitá. Jeho kult se začal šířit ihned po jeho smrti, a to zvláště na Břevnově. Do roku 1740 máme hojné zprávy o zázracích (téměř 500), ke kterým došlo v místech jeho posledního

ŘÍJEN

spočinutí, ale mnoho zázraků bylo zaznamenáno i v souvislosti s pramenem u poustevny v Dobré Vodě, a to v kontextu působení sv. Vintíře.

Ale zpět k procesu jeho svatořečení. V rámci procesu kanonizace sv. Vintíře byl někdy kolem poloviny 13. století vytvořen nádherný opukový náhrobní kámen. V této době Břevnovský klášter spolu s českým králem Přemyslem Otakarem II. a dolnoaltašským opatem Hermanem společně požádali o Vintířovu kanonizaci a žádost podložili zprávami o zázracích, ke kterým docházelo u jeho hrobu. Do Říma byl vyslán kancléř českého království a vysehradský probošt Diviš, jenže cestou zemřel. Krátce nato navíc zemřel i tehdejší papež a jeho nástupci se střídali příliš rychle, takže žádný z nich nebyl schopen proces kanonizace dovést do zdárného konce. Na konci 13. století už bylo jasné, že ke svatořečení v dohledné době nedojde, a tak si břevnovský klášter, který chtěl po rekonstrukci zařadit sv. Vintíře jako třetího patrona kostela, zvolil šalamounsky patrociniem sv. Dionysia, jehož svátek se též připomíná 9. října. Ke zvratu došlo až roku 1634, kdy papež Urban VIII. svojí bulou formálně schválil Vintířův kult, neboť je „vykonáván od nepamětných dob a nepřetržitě“, a tak lze mít za to, že se tímto Vintířova svatost konstatuje implicitně. Uctívání sv. Vintíře bylo dále připuštěno dekrety Kongregace ritů z let 1659 a 1660, breve Benedikta XIV. z ledna 1753 udělovalo plnomocné odpustky návštěvníkům kostela „sv. Vintíře“ v Dobré Vodě a další breve z března 1765 tamější oltář povýšilo na privilegovaný. Vintíř je navíc zařazen do tzv. Římského martyrologia, tedy soupisu katolických světců.

Úplně jednoduchý nebyl ani osud Vintířových ostatků. Původně byl sv. Vintíř pohřben v klášterním kostele, vedle oltáře sv. Štěpána. Kostel byl však pobořen během husitských válek a ostatky se dlouho považovaly za nezvěstné. Objeveny byly až roku 1685 v probošství v Polici nad Metují, kam po roce 1420 část břevnovských mnichů uprchla. V současnosti se Vintířův kenotaf (zpočátku původní náhrobní deska, znovuobjevená roku 1761, dnes kopie) nachází při jižní stěně baziliky sv. Markéty a světcovy pravděpodobné relikvie (písemný důkaz neexistuje) jsou uloženy ve Vintířově oltáři uvnitř chrámu.

V Dobré Vodě se dnes nachází obnovená kaple sv. Vintíře v místě poustevny na vrchu Březník, která vznikla roku 1992 na místě původní kaple (vyhozené do povětří v 50. letech) za přispění místních i členů bavorského spolku sv. Vintíře. Přímou v Dobré Vodě se nalézá také kostel se stejným patrociniem; jedná se o jediný kostel zasvěcený sv. Vintíři na světě. Došlo rovněž k obnově poutí a sv. Vintíř se stal symbolem usmíření a přeshraniční spolupráce.

Na závěr mi dovolu citovat J. Kadlece, který příběh tohoto poustevníka shrnul více než výstižně: *„Co znamená sv. Vintíř pro země, v nichž působil, tedy i pro nás? Snad nejlépe to poví symbol, který vlastníma rukama vytvořil, stezka, kterou si proklestil z Ríchnachu přes českou hranici až k Dobré Vodě. Nepřišel po ní jako dobyvatel, leda jako dobyvatel srdcí pro Krista, nepřišel zasazovat rány, nýbrž prostředkovat, usmířovat, budovat mosty vzájemného dorozumění. Bylo by žádoucí, aby Vintířův duch smířlivosti naplnil všechny lidi naší doby, která tolik volá po míru a přátelství mezi národy.“*

Text a foto: PhDr. Magdalena W. Dvořáková

Citované zdroje:

Kadlec, Jaroslav: *Poustevník Vintíř*. Dostupné: pastorace.cz/thematicke-texty/poustevnik-vintir-jaroslav-kadlec

Kubín, Petr: *Svatý Vintíř – Nepřítel národa i symbol smíření*. Dostupné na: radio.cz/cz/rubrika/udalosti/svaty-vintir-nepritel-naroda-i-symbol-smireni

Oficiální stránky Břevnovského kláštera. Dostupné na: brevnov.cz/cs/benediktini-a-brevnovsky-klaster/svaty-vintir

Letošní říjen je, pokud jde o výročí, spjat především se současným diecézním biskupem Janem Baxantem, jak je zmíněno ve Zdislavě na jiných místech. Připomínáme si však současně i dalšího našeho biskupa, a sice toho, jehož episkopát byl historicky nejkratší. Anton Ludwig Frind byl biskupem pouhé dva roky v letech 1879 až 1881. Světlo světa však spatřil již 9. října 1823, tedy před 195 lety, v Lipové na Šluknovsku. V jeho širokém příbuzenstvu lze doložit četná kněžská povolání, a tak není divu, že i mladý Anton Ludwig absolvoval litoměřický seminář. Později působil jako katecheta v Litoměřicích a v Chebu, kde začala jeho pozoruhodná kariéra jednoho z našich nejvýznamnějších církevních historiků. Po působení při metropolitní kapitule u sv. Víta v Praze byl v roce 1879 povolán na litoměřický biskupský stolec. Nadějný a nevšední činností naplněný episkopát přerušila o dva roky později těžká nemoc, již Anton Ludwig Frind podlehl 25. října 1881.

Jak je všeobecně známo, nový kostel musí být „vysvěcen“. Je však rozdíl, zda je pouze benedikován, nebo zda se mu dostane biskupské konsekrace za použití svatých olejů. Barokní novostavba děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Postoloprtech byla po svém dokončení v roce 1753 „pouze“ benedikována. Na žádost tamního děkana Aloise Thomase vykonal slavnostní konsekraci tohoto chrámu až 17. října 1943, tedy před 75 lety, biskup Anton Alois Weber.

Mezi významné postavy litoměřické diecéze druhé poloviny 19. století bezesporu patřil Franz Demel. Narodil se v Kololeči u Třebenic na Litoměřicku ve stejném roce jako biskup Frind, konkrétně 31. října 1823, tedy před 195 lety, jako nejmladší ze šesti synů tamního rychtáře Jana Demela. Absolvoval litoměřický kněžský seminář a v létě roku 1848 nastoupil na kaplanské benefícium v rodné třebenické farnosti. Tehdejší biskup Augustin Bartoloměj Hille jej v roce 1852 jmenoval svým osobním sekretářem a ceremonářem. Stal se tak biskupovým souputníkem a poznal dokonale celou diecézi. Po Hilleho úmrtí byl jmenován litoměřickým kanovníkem a byl zároveň přísedícím konzistoře. Od roku 1877 zastával post kancléře a o jeho postavení svědčí i skutečnost, že v době sedisvakance po úmrtí výše zmíněného biskupa Frinda byl zvolen kapitulním vikářem, tedy dočasným správcem diecéze. Biskup Schöbel jej pak v roce 1890 jmenoval generálním vikářem a zároveň i oficiálním diecézním soudem. Na tyto vrcholné funkce rezignoval po devíti letech ze zdravotních důvodů. Zemřel 26. prosince 1900 a pochován byl na litoměřickém hřbitově.

Mgr. Martin Barus

Příběhy apoštolského vyznání víry

Abrahám je díky své živé víře neustále na cestě. Dalo by se dokonce říci, že jeho víra je podstatně spojena s putováním, dokonce snad je u něho pojem víra zaměnitelný s pojmem cesta. Pojďme se tedy zamyslet nad vírou v Boha jako životní cestou. U Abraháma jako nomáda (kočujícího pastevce) je tato cesta samozřejmě nejen duchovní a duševní, ale prvotně fyzická. Abrahám jako kočovník putuje zelenými pastvinami, jejichž úrodnost se přemísťuje podle putování občasného, ale pravidelného deště po oblastech vyprahlého blízkovýchodního prostoru. Jeho cesta, co se týče tohoto kočování, je samozřejmě jedinečná, ale zároveň ve svém duševním a duchovním následování Božího hlasu je výmluvným obrazem toho, o co vlastně ve víře jde a je platné pro každého člověka.

Cesta – co to vlastně je? Jistě si spontánně uvědomujeme, že „cesta“ není jen silniční, městská, polní, lesní, ale že se nám hned při zaznění tohoto slova vybaví bohatý symbolický obsah. Životní cesta, spravedlivá cesta, dobrá cesta, zlá cesta, hříšná cesta, duševní cesta, duchovní cesta, cesta lásky, cesta nenávisti, cesta na onen svět, cesta na nebesa, cesta do pekla... U Abraháma se jeho cesta za zelenými pastvinami proměňuje v cestu za Božím hlasem, za Jeho povoláním, za Božími zaslíbeními. Co to vlastně o víře člověka v Boha vypovídá? Abrahám je přeci praotec víry pro všechny národy, pro všechny lidi, kteří uvěří v pravého a živého Boha. Zdá se, že „cesta“ je nejvýstižnějším vyjádřením víry v Boha. Samozřejmě to platí jen pro náš pozemský život, ve kterém jsme povoláni ke vztahu k Bohu. Pro život posmrtný, kdy víra pomůže, neboť uvidíme Boha tváří v tvář, bychom mohli pro správný vztah k Bohu spíše užít slovo „spočinutí“, „domov“. Proč je tedy Abraháмова příkladná víra nerozlučně spojena s putováním, s cestou? Dnešní člověk, když uvažuje o cestě, myslí hned na cíl. Cestu si chce co nejvíce usnadnit, zkrátit, zrychlit. Není schopen si uvědomit, že cesta může mít hluboký význam a smysl sama o sobě, nejen jako nutný a nepřijemný prostředek k dosažení cíle. Chceme ihned a bez potíží a námahy uchopit cíl a přivlastnit si ho, ve většině případů ho „zkonzumovat“ a pak hned s jakýmsi pocitem nenasyčenosti a zklamání uchvátit další cíl a další, a další... Dobře víme, že tento způsob života nás nejenom neucíni šťastnými, ale činí nás povrchními, sobeckými, nešťastnými a nespokojenými. „Cesta“ tedy má svůj vlastní hluboký smysl, i když cíl nemusí být dosažen.

**VÍRA JAKO ŽIVOTNÍ CESTA
– ABRAHÁM II.**

U Abraháma je to velmi výrazně vidět. Putuje za Bohem, zaslíbení (cíle), která by mohl uchopit, se mu stále vymyká – kontrole, jsou nedosažitelná. A když konečně přichází první důkaz naplnění zaslíbení (bohaté potomstvo) v narození syna, má ho podle Božího rozhodnutí zabít na obětním oltáři. Podobně je tomu se zaslíbením bezpečného a bohatého domova, do kterého jej Bůh uvede a který mu daruje. Abrahám za celý svůj život získá do vlastnictví v „zaslíbené zemi“ jen malý pozemek pro pochování své zesnulé manželky. Abrahám však přesto, možná právě proto, nezahořkne, nerezignuje, není frustrovaný. Naopak, jeho život je plný dobrodružství, dynamiky, inspirace. Stává se tak nutně „otcem mnohých“, neboť opustil klidné a pohodlné bezpečí, které sice člověka upokojí, ale zároveň oloupí o smysl života – putovat, věřit, budovat zakotvení v nejistotě (pozemsky vzato), tedy ve víře, která je vpsledku neuchopitelná, nepřivlastnitelná, tak jako je neuchopitelný, nepřivlastnitelný, tajemný samotný Bůh. Co z toho pro nás prakticky vyplývá?

Jeden moudrý duchovní učitel přirovnával víru, kterou samozřejmě chápal za podstatu lidského života, ke kyvadlu s kulatou hřídelí. Kulatá hřídel je ulo-

žena v kulatém obložení, podobném přivřeným spojeným dlaním, něžně a zároveň bezpečně ukrývajícím bezbranné ptáčátko. Známe snad tento obraz, který se hojně využívá ve výtvarném umění pro výmluvné vyobrazení důvěry, bezpečí, domova. Toto lůžko polootevřených dlaní je v tomto obraze znázornění zakotvení v Bohu, v jeho lásce a péči. Pokud to tedy spojíme s obrazem našeho života ve víře, potom se to týká plně jen toho nejvnitřnějšího, nejhlubšího v našem nitru. Bible tomu říká „srdce“. Filosofie romantismu zúžila „srdce“ jen na sídlo citu, emocí. Biblické „srdce“ je centrum života každé živé bytosti. Tedy sídlo nejenom citů, ale také myšlení, rozvažování, rozhodování, vnuknutí, zásad, ctností a neřestí, životních postojů. Místo, kde se odehrává vše, co náš život utváří. V tom zmíněném obraze je tedy kulatá hřídel kyvadla právě to centrum lidské bytosti, z kterého vyvěrá vše, co skutečně prožíváme. To, jak často žije moderní „konzumní“ člověk, se spíše klouže jen po povrchu jakéhosi příjemného šimrání, někdy nepříjemného svědění, což však nedokáže hlouběji a zásadněji uchopit naše srdce, které jediné je schopné zaplavit naši bytost radostí, pokojem, dobrem, láskou. Často však naše srdce zůstává kdesi hluboko nevnímáno, samo pak scvrklé, zmrzačené, rozervané, zmatené a temné. Je nutno o něho starostlivě pečovat, jinak zakrňuje a potemňuje. Další nevyhnutelnou pravdou však je též podstatná skutečnost, že tato péče o srdce není zvládnutelná bez pomoci druhého, druhých. Vezměme si srdce dítěte. Je jako modelína, jako houba, spontánně přijímající otisky a látky, které se ho dotýkají. Dotýká-li se ho a naplňuje-li ho mateřská láska a péče, pak srdce dítěte roste, bohatne, je plné života, důvěry odvahy, světlá a dobrá. V opačném případě zakrňuje, je bojácné, úzkostlivé, zmatené, smutné a neschopné pociťovat radost z daru života. Co je tedy ono bezpečné lůžko té kulaté hřídele kyvadla? Asi nás to už napadlo. Jsou to Boží milující, silné a věrné dlaně. A co je to kyvadlo, hlavně jeho dolní konec, který se na pohled může pohybovat zmateně v jakýchsi nepravidelných smyčkách? To je v tomto obraze náš pozemský život. Naše pozemské životní cesta, naše „putování“ na této zemi. Může se zdát bezcílné a poněkud zmatené, ale je-li prosceno vírou, má svůj nadčasový hluboký smysl, který je ukryt v rukou milujícího Dárce života.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Popis foto:

Abraham putující, akvarel (cca 1896–1902) James Tissot, dostupné z: thejewishmuseum.org/collection/26684-the-caravan-of-abram

Pestrý autobus

Ve dnech 20.–23. září byla naše farnost spoluorganizátorem česko-německého projektu pod názvem Pestrý autobus (Bunter bus). Téměř padesátka obyvatel z partnerského města Kaufbeurenu a okolí, včetně farnosti Neugablonz, měla nabitý program. Polovina účastníků byli členové spolků, které se věnují udržování místních zvyků – zejména tanců a krojů (Trachtenverein).

V pátek 21. 9. dvěma vystoupeními s ukázkami tanců, včetně legendárního „Schuhplattler“ obohatili Podzimní slavnosti. Odpoledne měli prohlídku města a při návštěvě sálu ZUŠ jim Vítek Sladký s Emmou Letham krátce zakončili. V pět hodin dorazil autobus ke kříži na Královku, kde se za krásného počasí odehrála závěrečná bohoslužba Týdne modliteb za pozhánání města a kraji. Vedl ji P. Antonín Kejdana z Liberce společně s Mons. Antonem Otte. Ekumenický rozměr této již rovných deset let probíhající jablonecké speciality zdůraznila přítomnost starokatolických farářů z Jablonce a Neugablonz – Karla Koláčka a Markuse Stutzenbergera. Rovněž přítomný primátor Jablonce Petr Beitz s manželkou pak hosty, duchovní, zástupce farností a kulturního života pozval na večeri na Prezidentské chatě. Krojování Bavoři zatančili i tam.

V sobotu následovala prohlídka Liberce a výjezd do Jizerských hor (včetně poutního místa Karlov i kostela sv. Archanděla Michaela, kde hosty provedl Hans Lau). Po setkání s místními v Domě česko-německého porozumění v Rýnovicích účastníci dorazili do kostela sv. Anny, kde se pod názvem Nokturno pro 2862 hlasů konala benefice pro varhany našeho děkanského kostela. Průběh narušily dvě havárie varhan, ale díky technické erudici varhaníka Albina Wirbelaz-Neugablonz duchapřítomnosti a skvělé přípravě moderátorky Petry Handlřiové nemusel být koncert zrušen. V jeho závěru A. Wirbel věnoval partituru své čerstvé skladby Idyla – koncertní fantazie, věnované kulturní a ekumenické spolupráci obou měst (zazněla zde v premiéře), přítomným zástupcům města a církvi (katolické, starokatolické a evangelické). Z dobrovolného výtěžku byla adoptována píšťala na paměť regenschorio E. Tschakerta. Vrcholem setkání byly dvě nedělní česko-německé bohoslužby s místními farnostmi; římskokatolická (celebrovali A. Otte a O. Kolář) a starokatolická (K. Koláček a M. Stutzenberger). Projekt Pestrý autobus se konal za finančního příspěvku Česko-německého fondu budoucnosti.

text: Borek Tichý

foto: Archiv spolku D'Wertachtaler

Úspěšná opera s duchovní tematikou od Jana Zástěry

Jméno mladého severočeského skladatele Jana Zástěry se v posledních letech již stalo v hudebním světě a rovněž v prostředí duchovní hudby známým pojmem. Vytvořil rozsáhlé kompoziční dílo, které se často váže k regionální problematice, zejména ke klášteru v Oseku a bájnému dění v lázních Teplice. Je uměleckým vedoucím souboru Collegium hortensis, který mimo jiné koncertoval u příležitosti výročí narození sv. Vojtěcha v Římě a jako první český umělecký soubor mohl doprovodit liturgii v římské bazilice sv. Petra. Dále příkladně dne 3. července 2016 premiérově zazněla v bazilice minor Panny Marie ve Filipově ve Šluknovském výběžku Zástěrova kantáta s názvem „Pramen milosti“, a to u příležitosti 150. výročí tamního zjevení Panny Marie a následně zázračného uzdravení nemocné dívky.

Napsali jste...

Vraťme se však k aktuální Zástěrově operní tvorbě. J. Zástěra mimo jiných námětů ztvárnil příběh o nálezce léčebných pramenů v Teplicích v operním triptychu. První díl s názvem „Vepřové spiknutí“ zazněl před šesti lety u příležitosti 1250. výročí objevení teplických léčivých pramenů, druhá část s názvem „Vepřová odysea aneb co Hájek raději zamlčel“ (tedy Václav Hájek z Libočan ve své Kronice české) byla premiérově představena v Teplicích v květnu 2017 a třetí, závěrečná část příběhu pojmenované „Vepřové schizma“, je věnováno toto pojednání. A proč se v názvech jednotlivých částí stále opakují „vepři“? Podle legendy se již v roce 762 v teplických horkých pramenech oparili vepři zdejšího knížete Kolostůje a dosud zůstávají teplickým historickým symbolem. Velmi vtipné libreto všech tří částí napsal Zástěrův dlouholetý spolupracovník Martin Budek.

Pro premiérové uvedení opery „Vepřové schizma“ autoři vhodně zvolili zázemí historického prostředí – dne 12. května letošního roku Rokokový sál zámku v Teplicích, následujícího dne pro druhou premiéru potom letní sál v rozlehlém areálu kláštera v severočeském Oseku. Právě toto druhé provedení se stalo základem zde uvedeného recenze. Účinkoval vokální soubor Collegium hortensis, sboristky souboru se představily jako jeptišky benediktinského kláštera v Teplicích, sboristé coby cisterciáckí mniši kláštera v Oseku. Sólisté jsou buď členy Collegia či s ním pravidelně spolupracují. Jako v předcházejících operních částech zvolil Zástěra pro nástrojovou složku malý instrumentální soubor tvořený flétnou, klarinetem, fagotem a smyčcovým kvintetem.

Autoři rozdělili příběh opery do čtveřice obrazů, kde se dějově střídá zázemí Oseka a Teplic. Život mnichů v klášteře běží poklidným způsobem, když se osecký pán Boreš z Rýzmburka vrací z velké bitvy v Uhrách a přiváží s sebou vzácnost – jako posvátnou relikvii prst sv. Jana Křtitele. Relikvii věnuje zbožným mnichům,

ti tuto cennost vloží do relikviáře ve tvaru ruky a sv. Jan Křtitel se od té doby stává patronem kláštera. Teplice a tamní lázeňský provoz jsou v majetku benediktinek, vládne zde již čilý ruch, navíc v duchu teplické symboliky povyšovaný vycvičeným reklamní vepřem, který mluví a zve hosty do lázní. Jakmile se k jeptiškám donese zpráva o posvátné relikvii, vidí v jejím eventuálním vlastnictví vhodný prostředek k posílení atraktivitu lázní a tím i zisku. A zde vzniká schizma – kam patří posvátná relikvie? Zbožným mnichům v Oseku či ekonomicky aktivním jeptiškám v Teplicích? Teologický spor řeší představení obou konventů a následně rozpor přeroste v přímou rozepří členů obou řádů. Problém vyřeší sv. Jan Křtitel, který projeví svou vůli zůstat v oseckém klášteře prostřednictvím relikviáře přineseného k adoraci. Nespokojené jeptišky se chtějí odstěhovat z Teplic, z čehož je obzvlášť smutný reklamní vepř. Sv. Jan Křtitel se nad ním slituje a požehná mu, ale protože prst zůstal v Oseku, použije pokynutí hlavy a do srdcí všech zúčastněných se vrátí mír.

Hudební koncepci je možné označit jako velmi nápaditou. Ačkoliv se jedná o v zásadě duchovní námět, J. Zástěra zde vytvořil půvabný hudební příběh vycházející z průhledných klasicistních základů a ve vypjatých kombinacích směřuje ke složitým kontrapunktickým postupům. Příkladem je velká Fuga Johannina k počtu sv. Jana v závěru prvního obrazu. Kvalitním pěveckým, ale i hereckým ztvárněním stěžejních postav se představili mladí, ale zejména díky déletrvající spolupráci s J. Zástěrou již velmi zkušení interpreti. Pavel Zmátl jako osecký opat Giselbert, Adam Šmejkal coby rytíř Boreš z Rýzmburka a Michal Šťastný jako teplický reklamní vepř. V jediné ženské sólové roli teplické abatyše Kedruty se představila Lada Bečková, postavu sv. Jana Křtitele v závěru symbolizoval Jan Blaha. Skladatel vybavil sólisty pohyblivými, ale i širokými, krásně znějícími melodiemi. S mužským i ženským sborem pracoval skladatel velmi různorodě, ve vokálních postupech od unisona ke čtyřhlasu. Textově se střídala čeština s latinou, časté vtipné slovní průpovídky podtrhovaly závažnou, ale přesto komickou atmosféru příběhu.

Publikum ve zcela obsazeném oseckém klášterním sále ocenilo komponistu, libretistu a všechny účinkující dlouhotrvajícím potleskem vstaje. Regionální historicko-mýtický příběh tak nalezl zcela překvapující hudební ztvárnění.

Lenka Příbylová

Zprávy z diecéze

Vzpomínka na obránce obležené Vídně v roce 1683

V sobotu 8. září 2018 se v zámecké kapli domova důchodců v Milešově konala mše svatá k oslavě Narození Panny Marie, při které byl vzpomínán Zdeněk Kaplíř ze Sulevic (1611–1686), český šlechtic, vojenský velitel a císařský polní maršál, který se vyznamenal při záchraně Vídně během obléhání vojsky Osmanské říše v roce 1683 a který byl majitelem panství Milešov. Za zásluhy byl pak povýšen císařem Leopoldem I. do hodnosti polního maršála.

Foto: Dominik Faustus

Hlavním celebrantem této mše svaté byl probošt litoměřické kapituly Mons. Jiří Hladík, koncelebrantem pak duchovní správce lovosické farnosti R.D. Roman Depa. Mši doprovázel pěvecký sbor Rakouského gymnázia.

Redakce

Diecézní pouť rodin ke svaté Zdislavě

V sobotu 15. září 2018 jsme mohli opět prožít milé společenství rodin. Připutovali jsme do Jablonného v Podještědí ke svaté Zdislavě, patronce naší diecéze a ochránkyni rodin. Poutní mši svatou celebroidal P. Pavel Andrš z Raspenavy a Hejnic, který připomněl důležitost působení paní Zdislavy v tomto kraji, její lásku k lidem a projevoval milosrdenství. V promluvě hovořil také o roli otce a matky v rodině a důležitosti rodinného zázemí. Kráso celého setkání umocnila naše rytmičká kapela z Červeného kostela. Bratři dominikáni nabídli prohlídku kláštera, sklepení a hrobky svaté Zdislavy. Mohli jsme také využít prostor klášterní zahrady, kde jsme pro děti uspořádali množství her a soutěží a mohli jsme si zde i opéct vuřty. Kdo rád čte křesťanskou literaturu, mohl si vybrat z mnoha kvalitních titulů nabízených Karmelitánským knihkupectvím.

Foto: Lada Smolková

Co se nejvíce líbilo? Děti ohodnotily soutěže s odměnami a kapelu při mši, dospělým se velmi líbila nevšední mše svatá s rytmičkou hudbou, kvalitní a srdečná promluva otce Pavla a velké množství rodin s dětmi, které se v sobotu na tomto poutním místě sešly. Všichni jsme byli rádi, že jsme celé volné odpoledne mohli strávit čas s ostatními rodinami, navázat vztahy nové a vidět se i s těmi, se kterými jsme se třeba již mnoho let neviděli. Celé setkání se neslo v přátelské a vřelé atmosféře, svatý Petr zajistil krásné počasí, co si přát více?

Za diecézní centrum pro rodinu velmi děkuji všem přátelům, farníkům a saleziánům spolupracovníkům, kteří s uspořádáním celého dne pomohli a nabídli své síly a srdce pro druhé. Vždyť všichni víme, že „Když ten dělá to a ten zas tohle, tak všichni dohromady uděláme moc...“

Iva Růžicková, diecézní centrum pro rodinu

Nová výstava přibližuje historii loretánské kaple v Rumburku

V přízemí vstupní budovy Lorety v Rumburku byla v sobotu 15. září 2018 nově zpřístupněna stálá výstava o historii zdejší barokní památky. Její součástí jsou velkoformátové fotografie a interaktivní prvky pro děti i dospělé. Výstava přináší dosud nepublikovaná dobová zobrazení tři sta let starého mariánského poutního místa. K vidění jsou i fotografie zakoupené v archivu knihovny drážďanské univerzity či snímky z návštěvy prezidenta Václava Havla. Novou česko-německou expozici připravila Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk za podpory Ministerstva kultury. Koncepci a texty výstavy „Historie Lorety v Rumburku“ připravila Klára Mágrová. Graficky ji zpracoval Radek

Tesař z Dolního Podluží. Součástí výstavy jsou i již zmíněné interaktivní prvky pro děti, které připravil scénograf Kamil Bělohávek z Liberce. „Návštěvníci si během prohlídky vyzkouší putování Svatého domku přes moře, luštění RGB obrázků s detaily z loretánské kaple a sestaví kostky s ukázkami odívání od antiky po baroko,“ uvedl rumburský děkan P. Jozef Kujan SDB. Kamil Bělohávek letos v březnu získal Cenu divadelní kritiky za rok 2017 za výpravu inscenace „Jsou místa oblíbená tmou, kde nikdy a nic na ostrovech se skrývá odlehklých“ vytvořenou pro Národní divadlo Liberec.

V ambitu rumburské Lorety je dále možné si po celý rok prohlédnout stálou výstavu o historii kapucinského kláštera v Rumburku a v patře vstupní budovy navštívit Expozici církevního umění Šluknovska. V křížové chodbě se konají krátkodobé výstavy.

Klára Mágrová

Požehnání kaple sv. Ludmily na Chmelištně

Vesnice Chmelištná je částí městyse Nepomyšl. Nacházíme se na začátku Litoměřické diecéze, farnost Mašťov. Na návsi stojí kaple, která je majetkem městyse Nepomyšl. Zsvěcení kaple se nepodařilo ani v místě ani v Litoměřicích dohledat. Rozhodli jsme se kapli zasvětit sv. Ludmile. Chtěli jsme tím mimo jiné navázat na předchozí generace, které i v našem kraji zasvěcovaly kostely a kaple zemským patronům. Projevovaly jim úctu a světovaly se jejich přimlouvě. V roce 2017, v den svátku sv. Ludmily, byl požehnaný nový obraz světice namalovaný pro kapli. Na neděli 16. září 2018 bylo naplá-

nováno požehnání obnovené kaple sv. Ludmily. Kapli požehnal místní administrátor.

Foto: Josef Čermák

Prožili jsme mimořádně krásný den. Mše svatá s požehnáním byla sloužena před kaplí. Zúčastnil se pan starosta městyse Nepomyšl s manželkou, místní z Chmelištné a příchozí z okolí. Bylo nás asi 50 a všichni jsme se o pouti na Chmelištné cítili jako domácí. Bohu díky za vše!

Josef Čermák

„Františkánské misie - Festival o víře“ v Ústí nad Labem

V týdnu od 25. do 30. září 2018 se v ústeckých ulicích konaly františkánské misie, které pořádali bratři františkáni, Školské sestry sv. Františka a přátelé, pod záštitou primátorky města Ústí nad Labem Ing. Věry Nechybové a ve spolupráci s Biskupstvím litoměřickým a místními katolickými farnostmi.

Týden misijní činnosti zahájil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant slavnostní mší svatou v kostele Nejsvětější Trojice v Ústí nad Labem - Střekově.

Foto: Petr Zatloukal (Člověk a víra)

Cílem tohoto projektu bylo představit veřejnosti viru a životní styl současných křesťanů. Během akce se ve městě konaly přednášky, divadelní představení a diskuse a bylo možné setkávat se s křesťany, promlouvat o víře a křesťanství nebo požádat o modlitbu. Součástí projektu bylo také požehnání bytů na přání.

Na otázku: „Má víra co nabídnout současnému modernímu světu a dnešnímu člověku?“ odpovídali během misijních dní nejen kněží a řeholníci, ale také „normální věřící“, kteří představili mnoha posluchačům své životní příběhy, promluvili o své víře a současné podobě křesťanství.

Redakce

Zemřela paní Marie Večeřová „Maruška“ z Horní Police

Ve čtvrtek 27. září 2018 v ranních hodinách zemřela v Litoměřicích ve věku 88 let farní sestra z Horní Police paní Marie Večeřová, rodačka z Laviček.

Foto: Martin Davídek

Za dar jejího života, za její obětavou lásku, službu církvi a modlitby poděkoval při mši svaté v kostele sv. Vavřince v Jezvě 6. října také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant spolu s administrátorem farnosti v Horní Polici Mons. Stanislavem Přibylem, který ve své promluvě vzpomněl na paní Marii: „Snad je dobré, když připomenu její opakovaná slova: Vždy jsem chtěla být blízko kostela, abych mohla denně přijímat Pána Ježíše ve svatém přijímání. Tato touha po blízkosti Bohu a tím i po blízkosti ke kostelu ji kdysi, uprostřed 60. let 20. století, přivedla z Vysočiny sem do Horní Police. Spolu s panem arciděkanem Josefem Stejskalem půlstoletí pečovali nejen o kostely, ale především o lidi, kteří do kostela chodili, ale i o ty, kteří o kostel ani nezavádili, a to často navzdory nepřízní tehdejšímu režimu.“

Po zádušní mši svaté byla převezena na hřbitov do Horní Police, kde byla uložena do hrobu v očekávání slavného vzkříšení.

Redakce

Posvěcení v kapli sv. Jiří na děčínském zámku

V sobotu 29. září 2018 se od 16 hodin konala v kapli sv. Jiří na děčínském zámku mše svatá k výročí posvěcení kaple v roce 1780. Hlavním celebrantem byl generální vikář Mons. Martin Davídek, k němuž se jako poutník připojil salesián P. Jozef Kujan, který připutoval z Rumburku. Mše svatá se

zúčastnili rovněž zástupci šlechtického rodu Thun-Hohenstein, kterým děčínský zámek až do pozemkové reformy za 1. republiky patřil.

Poté se generální vikář odebral v doprovodu pana Vavříčky a dalších poutníků na louku pod děčínským zámkem, kde ve středověku stával kostel. Tento kostel je již dávno zbořený, nicméně místo je známo a jsou zde pohřbeni středověcí obyvatelé Děčína. Na tomto místě se pak přítomní poutníci pomodlili za duše těch, jejichž ostatky zde odpočívají.

Redakce

Vyhlášení výsledků letošní soutěže Noci kostelů

V pátek 5. října 2018 předal Mons. Jan Baxant v biskupské rezidenci v Litoměřicích ceny vítězům výtvarné a fotografické soutěže, konané v rámci Noci kostelů.

Zatímco Ing. Kristýna Solníčková, MBA, která každoročně Noc kostelů připravuje, vyhlášovala vítěze v jednotlivých kategoriích, litoměřický biskup ceny předával.

Redakce

Foto: Martin Davídek

Podzimní Kněžský den v Litoměřicích

V úterý 2. října 2018 se v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích konal Kněžský den. Po modlitbě uprostřed dne v kapli Diecézního domu pronesl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant k přítomným kněžím duchovní slovo. V další části programu vyslechl přítomní kněží přednášku českého liturga R.D. PhDr. Radka Tichého, Ph.D. et S.L.D. z katedry pastorálních oborů a právních věd na KTF UK. Po přednášce následovala diskuse nad liturgickými tématy a poté generální vikář Mons. Martin Davídek podal zprávu o konferenci, kterou pořádala Americká biskupská konference na téma diecézní fiskální správa (Diocesan fiscal management conference) v září 2018 ve Phoenixu v Arizoně. Této konferenci se za Českou republiku zúčastnili ing. Martin Steiner z ČBK a dále ing. Miloš Kuba a Mons. Martin Davídek z litoměřické diecéze. Poté R.D. Jiří Smolek seznámil přítomné kněze se současným veřejným diskursem týkajícím se redefinice manželství a aktuální petici na obranu rodiny, jak ji chápe Katolická církev.

Redakce

Pět hvězd pro Pahorek

Domov na Dómském pahorku slaví obrovský úspěch, neboť v péči o seniory získal pět hvězdiček. Nebylo to rozhodně nic jednoduchého. Je za tím úsilí, nasazení a chuť celého personálu dosáhnout něčeho výjimečného.

Ocenění v tomto případě uděluje Asociace poskytovatelů sociálních služeb České republiky a zdejší Domov pro seniory ho získal v certifikaci Značky kvality v sociálních službách. Asociace zkoumá celkem 300 kritérií v oblasti ubytování, péče, partnerství, stravování, kultury a volného času. Hodnotí se všechny důležité aspekty pobytu v sociální službě z pohledu samotného seniora.

Asociace sdružuje přes tisíc organizací, ale pouze několik desítek z nich získalo maximální počet, tedy 5 hvězdiček. Cílem Značky kvality v sociálních službách je poskytnout novým uživatelům, zájemcům, ale také jejich rodinným příslušníkům jednoznačnou informaci

o tom, jakou kvalitu mohou od života v daném zařízení očekávat.

V současné době je Domov na Dómském pahorku jediným domovem pro seniory provozovaným Charitou, který má platnou certifikaci Značky kvality. Domov s celkovou kapacitou 122 lůžek nabízí dlouhodobé ubytování seniorům starším 65 let, kteří již nemohou zůstat ve svém domově a potřebují nepřetržitou pomoc a péči.

„Jedná se o velký úspěch nejen v Litoměřicích, ale v celé litoměřické diecézi. Všem zaměstnancům velmi děkuji za odvedenou práci a obyvatelům Domova přeji spokojené stáří,“ vyjádřila své poděkování ředitelka Diecézní charity v Litoměřicích Růžena Kavková.

„Práce v pomáhajících profesích je velmi náročná. V Domově na Dómském pahorku pečujeme o seniory a snažíme se vytvářet takové prostředí, aby se zde cítili opravdu dobře a důstojně prožili tuto životní etapu. Víím, že za-

Daniela Lusková, Radka Velíšková, Jitka Věrnýchová, Růžena Kavková (zleva)

Vedoucí Domova Jitka Věrnýchová (s certifikátem) se svými spolupracovnicemi

městnanci do své práce vkládají nejen profesionalitu, ale i empatii, laskavost, lásku a skutečný zájem o seniory, což se nám v tomto ocenění potvrdilo. Tento úspěch nás motivuje a určitě se budeme snažit o další rozvoj a zkvalitňování poskytované služby,“ řekla vedoucí Domova Jitka Věrnýchová.

Obdiv k získání ocenění a slova díky projevil i litoměřický starosta Mgr. Ladislav Chlupáč.

Autorka: Eva Hadašová

Ocenění předala viceprezidentka Asociace litoměřickému starostovi Mgr. Ladislavu Chlupáči.

Desáté výročí partnerství a mezinárodní dětský den

V Oblastní charitě Most byl oslaven dětský den mezinárodně a současně slavnostně zahájen i projekt „10 let partnerství Oblastní charity Most se Základní školou Vévody Heinricha Marienberg“.

Toto přeshraniční partnerství je po celé desetiletí velmi aktivní ve smyslu vzájemného setkávání dětí i pedagogů obou národností, výměny zkušeností, vzájemného poznávání a z české strany i znovuožívání zvyků a tradic ve společném Krušnohoří.

Děti ze sociálně slabých rodin, které navštěvují charitní nízkoprahové kluby, tak mají jedinečnou příležitost k pěkným výletům za zábavou, sportem i poučením, ale i ke komunikaci a navazování nových přátelství.

Tak tomu bylo i během dětského dne, který si v Mostě užila čtyřicetiletá Česko-německá dětská parta s doprovodem nejprve na pohádce „O Plaváčkovi“ v Divadle rozmanitostí, pak na pěkném obědě v hotelu Cascade a dále společným tvořením a zábavou v charitním zařízení Sovička a na dopravním hřišti.

Foto: Radek Chmel

Při příjemném mlsání si děti vyměnily vlastnoručně vyrobené dárky a nechyběl ani dort s desítkou a jazykový trénink. Německé děti zahrály na klavír a zazpívaly o přírodě, o škole a o přátelství a ředitelka německé školy Frances Drechsler poděkovala za pěkný společný den a vyslovila pozvání v září do Marienbergu, kde bude mít náš projekt další pokračo-

vání, jehož se zúčastní děti a sociální pracovníce ze zařízení v Mostě, Oseku a Duchcově.

Projekt je finančně podpořen Evropskou unií z Fondu malých projektů v Programu přeshraniční spolupráce Česká republika-Svobodný stát Sasko 2014–2020.

Brigita Janovská

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA

Charita vyhlašuje sbírku na pomoc obětem tsunami v Indonésii

V pátek 28. září postihlo indonéský ostrov Sulawesi (Celebes) zatím nejsilnější ze série zemětřesení o síle 7,4 stupňů Richterovy škály. Následná vlna tsunami si vyžádala stovky lidských životů. Celkový počet postižených obyvatel může dosáhnout několika set tisíc, podle některých odhadů až dva miliony. Charita Česká republika proto vyhlašuje finanční sbírku na pomoc obětem a obnovu země.

Vlna tsunami způsobila obrovské materiální škody, v oblasti jsou stovky zbořených domů. Na místě je nyní akutně důležité zabezpečit základní hygienu a dodávky nezávadné vody a potravin. Oblast přitom cyklicky sužují silná zemětřesení již od konce července. Dosavadní snahy o obnovu země byly vždy smeteny dalšími otřesy. I to umocňuje vážnost situace.

„Charita Česká republika se proto společně partnerskými Charitami zapojila do

mezinárodní pomoci, o kterou požádala Indonéská vláda. Konkrétní forma české pomoci bude dohodnuta ve spolupráci s naší partnerskou organizací Caritas Indonesia,“ říká Lukáš Curylo, ředitel Charity Česká republika.

Konto pro Indonésii:

Sbírkový účet Charity Česká republika, číslo účtu **55660022/0800** u České spořitelny, **variabilní symbol 115**.

Příspěvek je možné rovněž prostřednictvím dárcovské SMS na číslo 87 777:

DMS CHARITASVET 30

DMS CHARITASVET 60

DMS CHARITASVET 90

Cena jedné DMS je 30, 60 resp. 90 Kč. Službu provozuje Fórum dárců.

Charita Česká republika je největším nestátním poskytovatelem sociálních a zdravotních služeb. Pomáhá rodinám, mužům, ženám i dětem bez ohledu na jejich věk, víru nebo zemi původu.

Poskytuje rovněž humanitární pomoc, resp. rozvojovou spolupráci v 29 zemích světa, zejména v Asii, Africe a postsovětských republikách.

V Indonésii česká Charita působila řadu let po úderu vln tsunami v roce 2004. Charita Česká republika v Indonésii řídila projekty na obnovu bydlení a zemědělství, dobře zná místní prostředí.

Kontakt pro média:

Jan Oulík, tiskový mluvčí,
e-mail: jan.oulík@charita.cz,
tel.: +420 603 895 984

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Luis de Wohl Král David

Strhující román o klíčové postavě biblických dějin. Autor Dokonale dává napětí a ovládá umění náhlého střihu. Lahůdky pro literární labužníky.

brož., 328 s., 399 Kč

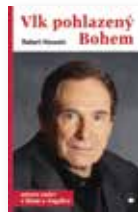
Fynn Pane Bůh, tady Anna (1. dotisk)

Anně byly pouhé čtyři roky, když ji opustili rodiče a našel ji mladý Fynn, který se toulal ulicemi Lodýna. Žádný, kdo se s touto treperendou setkal, nedokázal odolat její přímočarosti. Zkrátka život jejima očima se nám ukáže jako daleko barevnější, než bychom si ho kdy dokázali představit.

brož., 272 s., 299 Kč

Robert Hossein Vlk pohlažený Bohem (1. dotisk)

Herec a režisér Robert Hossein je u nás známý především rolí hraběte Joffreye de Peyrac z filmů o krásné Angelice. V bilančním rozhovoru vypráví barvitým stylem o své rodině, o herectví, režisování a o tom, jak vidí životní hodnoty dnes, léta po své konverzi.

brož., 84 s., 128 Kč

Marie Croixová Baudouinová Leonie Martinová (novinka)

Leonie Martinová (1863–1941), starší sestra svatě Terezie z Lisieux (1873–1897), zůstávala dlouho ve stínu svých sester a rodičů. Její život přitom krásně ukazuje, jak Bůh umí proměnit člověka, který je v očích druhých „problém“ či „příťaž“.

brož., 168 s., 249 Kč

Karel Sládek Do hlubin rybářovy duše

Kniha uvádí čtenáře do bohatého života nad i pod vodní hladinou. Vypráví o vodě, rybách, řekách, pramenech, potůčcích, rybnících, rybářích a o tom, co vodní svět a jeho pozorování přináší citlivému člověku.

brož., 80 s., 129 Kč

■ Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

■ Koncert, Terezín, 17. 10. 2018

Kostel Vzkříšení Páně, 18.00 hodin.

Terezínský varhanní festival, Slavnostní koncert k 100. výročí založení republiky. Účinkuje Jaroslav Tůma.

■ Děkovná bohoslužba u příležitosti životních jubileí diecézního biskupa Mons. Jana Baxanta Litoměřice, 20. 10. 2018

Katedrála sv. Štěpána, 11.00 hodin - mše svatá, oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Po skončení mše svaté bude pro všechny účastníky bohoslužby připraveno pohoštění.

■ Koncert, Jetřichovice, 20. 10. 2018

Kostel sv. Jana Nepomuckého, 17.00 hodin.

Koncert pěveckého sboru Zničehonic pod vedením Jaroslava Kouteckého.

■ Koncert, Jetřichovice, 27. 10. 2018

Kostel sv. Jana Nepomuckého, 17.00 hodin.

Koncert houslového souboru Impira.

■ Koncert, Krásná Lípa, 28. 10. 2018

Kostel sv. Máří Magdalény, 17.00 hodin.

Účinkuje Andrea Kalivodová.

■ Koncert, Česká Lípa, 28. 10. 2018

Bazilika Všem svatých, 19.00 hodin.

Koncert ke 100. výročí založení republiky.

Bedřich Smetana: Má vlast v podání Moravské filharmonie Olomouc, diriguje Štěpán Polícer.

■ Koncert, Jetřichovice, 30. 10. 2018

Kostel sv. Jana Nepomuckého, 17.00 hodin.

Podzimní koncert pěveckého sboru Zničehonic z Liberce pod vedením Jaroslava Koutského.

■ Slavnost Všem svatých, Mšeno, 1. 11. 2018

Kostel sv. Martina, 18.00 hodin. Mše svatá.

■ Dušičková bohoslužba, Litoměřice, 2. 11. 2018

Katedrála sv. Štěpána, 7.30 hodin. Mši svatou oslavuje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

■ Dušičková pobožnost, Litoměřice, 2. 11. 2018

Městský hřbitov, Litoměřice, 15.00 hodin.

■ Nikodémova noc, Raspenava, 2. 11. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin.

Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).

www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 2. 11. 2018

Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin.

Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání.

Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

■ Koncert, Hejnice, 3. 11. 2018

Bazilika Navštívení Panny Marie, 18.00 hodin.

W. A. Mozart - Requiem.

■ Koncert, Mšeno, 10. 11. 2018

Kostel sv. Martina, 18.00 hodin.

Svatomartinský koncert pro Světlušku, 4. ročník.

■ Slavnost posvěcení kostela, Rádlo, 11. 11. 2018

Mše svatá u příležitosti 88. výročí posvěcení kostela

■ Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 11. 2018

Poutní kostel Panny Marie Bolesné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

■ Slavnost posvěcení kostela, Janov, 18. 11. 2018

Neděle 18. listopadu ve 14.00 hodin. Mše svatá u příležitosti 207. výročí posvěcení kostela

■ Koncert, Kadaň, 20. 11. 2018

Kostel Povýšení sv. Kříže, 18.00 hodin.

■ Zahájení adventu v Loretě, Rumburk, 1. 12. 2018

Loreta, 9.00-16.00 hodin. Zahájení adventu v Loretě Rumburk. Výstava betlémů, žehnání adventních věnců, ukázky obnovených prostor, tvoření ve výtvarných dílnách.

■ Koncert, Rožďalovice, 2. 12. 2018

Kostel sv. Havla, 17.00 hodin. Koncert zpěvačky Anny K.

■ Nikodémova noc, Raspenava, 7. 12. 2018

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).

www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

■ Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 7. 12. 2018

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

Více na www.dltm.cz

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Strížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Maria Grace Dateno FSP

Ztracené nádobky

Ve svém nejnovějším dobrodružství se sourozenci Caleb, Hana a Noe nečekaně dostávají do městečka Kafarna. Tady Ježíše všichni dobře znají, vždyť tu zrovna nedávno vzkřísil dcerku představeného synagogy, Jaira. Teď je na cestách, ale jistě se do Kafarna vrátí. Setkají se s ním konečně sourozenci? Jenže z hrncířské dílny se ztratily vzácné nádobky a Caleb je podezřelý z jejich krádeže. Musí odhalit skutečného zloděje. Povede se mu to? A poučí se z toho, co zažil na téhle výpravě do doby Ježíšovy?

Brož., 80 s., 99 Kč

Sophie de Mullenheim

Zapomenutá závěť

Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybnutím Elisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podaří se najít ztracený dokument? Zůstanou Emílie s Konstancí v tomto posledním dobrodružství věrně sestrám z Naděje?

Brož., 232 s., 255 Kč

Pavel Vojtěch Kohut OCD

9 dní k prohloubení naděje, víry a lásky

Jako křesťané nevedeme jen přirozený život, který nám darovali rodiče, ale i nadpřirozený, který jsme obdrželi od Boha ve křtu. Tuto novou existenci, jež se zakládá zejména na vlitých ctnostech naděje, víry a lásky, nazýváme teologální život. Rozjímáními nás bude provázet zejména sv. Jan od Kříže a jeho báseň *Bez opor oporu mám*.

Brož., 88 s., cca 95 Kč

Papež František

Evangelium gaudium (e-kniha)

Apoštolská exhortace papeže Františka, při níž vychází ze závěrečných propozicí synodu o nové evangelizaci. Exhortace se vyznačuje velmi přístupnou a čtivou formou a nese se v téměř důvěrném tónu.

94 s., zdarma ke stažení, cena tištěné knihy 119 Kč

Papež František

Gaudete et exsultate (e-kniha)

Ve své třetí apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím, jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Hlavní myšlenkou exhortace je, že svatost znamená následování Ježíše.

96 s., zdarma ke stažení, cena tištěné knihy 99 Kč

Peter Kreeft

Tolkienovo vidění světa (e-kniha)

Křesťanská filozofie Pána prstenů
Dobrodružné a strhující čtení Tolkienových děl nelze jistě napodobit. Nicméně nemálo zajímavá a přitažlivá může být i „výprava“ do myšlenkového světa tohoto známého autora. Objevte bohaté křesťanské poselství ukryté v literární tvorbě autora.

335 s., 175 Kč, cena tištěné knihy 349 Kč

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO DĚVČATA

7.–9. prosince 2018

Klášteří penzion v Jiřetíně pod Jedlovou

Přihlášky do 5. 12. 2018 na: marketafdc@seznam.cz

TAMMÍM „TOTÁLNÍ NAsAZENÍ“ 23.–25. listopadu 2018

Bohoslovci zvou na duchovní víkend
v semináři

Přihlášky na: www.seminar-praha.cz

Z dláře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

13. 10. – 16. 10.	Návštěva českobudějovické diecéze
20. 10. 11:00 – 16:00 hod.	Děkovná bohoslužba a setkání s přáteli, Litoměřice
22. 10. – 25. 10.	ČBK, Praha
26. 10. 14:00 – 16:00 hod.	Slavnost lip, Rynoltice
27. 10. 10:00 – 12:00 hod.	Setkání s jabloneckými poutníky, LTM
30. 10. 10:00 – 15:00 hod.	Setkání pp. vikářů a rad, DDKT, Litoměřice
30. 10. 16:00 – 19:00 hod.	Zasedání Ekonomické rady, DDKT, Litoměřice
1. 11. 10:00 – 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
1. 11. 18:00 – 20:00 hod.	Poutní slavnost Všem svatých, Litoměřice
2. 11. 07:30 – 08:30 hod.	Dušíčková bohoslužba
2. 11. 15:00 – 17:00 hod.	Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
11. 11. 11:00 – 13:00 hod.	Dušíčková pobožnost, Městský litoměřický hřbitov
14. 11. 10:00 – 12:00 hod.	Žehnání svatomartinského vína, Litoměřice, Hradní restaurace
22. 11. 10:00 – 16:00 hod.	Hejnická návštěva, Litoměřice
	ČBK, zasedání ekonomicko - právní komise, Praha

Mons. Martina Davidka, generálního vikáře

14. 10. 09:50 – 10:50 hod.	Bohoslužba, Bohušovice nad Ohří
14. 10. 11:00 – 12:00 hod.	Bohoslužba, Doksany
15. 10. 14:00 – 15:30 hod.	Správní rada - agentura České středohoří, LTM
16. 10. 18:00 – 23:00 hod.	Účast na mši k 40. výročí zvolení K. Wojtyły papežem, Katedrála svatého Víta, Praha
19. 10. 11:30 – 13:30 hod.	Uložení urny Aleše Bittnera, Jihlava
20. 10. 11:00 – 16:00 hod.	70. narozeniny biskupa Jana Baxanta, LTM
21. 10. 08:30 – 09:30 hod.	Účast na výročí posvěcení chrámu, Postoloprty
25. 10. 09:30 – 14:00 hod.	Víko, Dobruška
28. 10. 15:00 – 18:00 hod.	Žehnání praporu, Most
30. 10. 10:00 – 14:00 hod.	Zasedání Kněžské rady, okr. vikářů a sboru konzultorů, Litoměřice
30. 10. 16:00 – 18:00 hod.	Zasedání ekonomické rady, Litoměřice
1. 11. 10:00 – 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
6. 11. 10:00 – 14:00 hod.	Zasedání kapituly, Litoměřice
7. 11. 10:00 – 14:00 hod.	Setkání pastoračních asistentů, Liberec
11. 11. 11:10 – 14:10 hod.	Svatomartinské víno, Litoměřice
14. 11. 10:00 – 14:00 hod.	Setkání pastoračních asistentů, LTM
18. 11. 10:15 – 16:15 hod.	Pout', Předklášteří

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2018 vychází pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Ve spolupráci s otci biskupy pomáháme stárnoucím kněžím a kněžím v nouzi.

- Poskytujeme zdarma zdravotní pomůcky: chodítka, mechanické a elektrické vozíky, zvedáky, sedačky do vany, toaletní program, pomůcky při inkontinenci, polohovací lůžka.
- Do domova kněze instalujeme schodišťové sedačky, schodolezy, přispíváme na výtahy.
- Nabízíme speciální náramky, jimiž si kněz v nouzi může přivolat pomoc.
- Zasiláme zdarma mobilní telefony s velkými tlačítky.
- Spolufinancujeme stavební úpravy, které umožní prodloužit pobyt stárnoucích kněží v prostředí, v němž jsou doma.
- Zajišťujeme dveřní telefony s obrazovkou, aby byl kněz chráněn před zloději a násilníky.
- Nabízíme zdarma biblickou literaturu pro slabozraké kněze.
- Přispíváme na ozdravné a lázeňské pobyty.
- Zprostředkováváme diskretní pomoc psychoterapeuta.
- Zajišťujeme léky zdarma, ve vybraných případech uhradíme doplatky za léky, které neproplácí pojišťovna.
- Hradíme operace.
- Spolupracujeme s kněžskými domovy a hospici.
- Finančně podporujeme osoby, které pečují o nemocné kněze.
- Pomáháme při havarijních událostech, kdy je fara poškozena požárem, vodou, povětrnostními vlivy apod.

Pokud vás oslovila činnost Cesty 121 a chtěli byste přispět na pomoc stárnoucím kněžím, můžete tak učinit na číslo účtu: **2102001767/2700**, variabilní symbol **518**

Cesta 121, Antala Staška 511/40, 140 00 Praha 4 – Krč.

Tel.: +420 736 500 704, e-mail: info@cesta121.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdaléna W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

J.CH.

P.Z.

J.CH.

Františkánské misie v Ústí nad Labem

25.–30. září 2018

Foto: Jana Chadimová a Petr Zatloukal

P.Z.

J.CH.

J.CH.

Vyhlášení výsledků soutěže k Noci kostelů

5. října 2018

Foto: Martin Davídek

Václav Matěj Jäckel,
Archanděl Uriel,
1715–20, dřevo, monochromie,
zlatení, původně ze hřbitovní
kaple sv. Františka Xaverského
v Liběšicích

Foto: Jan Brodský, SGVU v Litoměřicích